KING, GILLETTE. THE NAME

The Conquest of Meaning

Ferdinando Frega

KING, GILLETTE — NAV

SEMANTIC REALITY 2026 · FOUNDATIONS · 18

MANÎFESTOYA EDEBÎ

Ev pirtûk ne li ser gûzanan e.

Ne li ser pola ye.

Ne li ser para bazarê ye.

Ew li ser wê yekê ye ku çi diqewime dema navek ewqas dirêj dijî ku ji wan berhemên ku ew navdar kirin girîngtir dibe.

Her markaya mezin du caran çêdibe.

Cara yekem li bazarê.

Cara duyem di xeyalê de.

Ya yekem xerîdaran diafirîne.

Ya duyem wateyê diafirîne.

King berî ku tîxekê bibîne dîtinek dît.

Gillette şirketek ava kir.

Nifşan bîranînek ava kir.

Ev pirtûk çîroka wê kêliyê vedibêje ku ew bîranîn dibe vegotin.

Ne ji bo ku dîrokê biguherîne.

Ji bo ku wê bidomîne.

DIYARÎ

Ji diya min re.

Ji bo her tiştê ku dikare were vegerandin.

Û ji bo her tiştê ku tu carî nikare.

Ji bavê min re.

Ji bo wê perçeya rêyê ku wî berî min rêwîtî kir.

Ji kalikê King re.

Yê ku berî ku tîxekê xeyal bike, cîhanek xeyal kir.

Û ji hemû kesên ku dizanin hin nav nabin milkê kesî re.

Ew tenê dikarin wek emanet werin hilgirtin.

NIVÎSA BERGA PAŞÎN

Berî tîxê, dîtinek hebû.

Berî şirketê, mirovek hebû.

Berî markayê, navek hebû.

Di dawiya sedsala nozdehan de, King Camp Gillette civakeke bi tevahî nû xeyal kir. Salan şûnde, wî yek ji şirketên herî naskirî yên cîhanê ava kir.

Zêdetirî sedsalekê şûnde, rêveberekî berê yê Gillette biryar dide ku berevajî rêwîtiyê bike.

Ji şirketê ber bi damezrîner ve.

Ji berhemê ber bi bîranînê ve.

Ji markayê ber bi wateyê ve.

Hinekî dîroka pîşesaziyê, hinekî jînenîgarî, hinekî vegotin, hinekî ramana çandî, ev pirtûk li pirsekê ya sade û radîkal digere:

Çi diqewime dema navek ji xwediyên xwe dirêjtir dijî?

PÊŞGOTIN

Ev pirtûk bi ecêbmayînekê dest pê kir.

Min digot qey ez li dîroka Gillette dikolim.

Ya ku min dît dîroka ramanekê bû.

Çiqas ez di lêkolîn û nivîsandinê de pêşdetir diçûm, ewqas zelaltir dibû ku berhem ne li navenda çîrokê bû.

Wate bû.

Tîx tenê şeklê xuya bû.

Di binê wê de dîtinek, çandek, bîranînek û zincîreke mirovî hebû ku di nav nifşan re dirêj dibû.

Ji wê kêliyê û pê ve, pirtûk êdî ne ji nû ve avakirinek bû.

Bû rêwîtiyek.

BINGEH

Ez ne dîroknas im.

Ez ne jînenîgarnivîs im.

Ez ne jî şîrovekarekî pîşesaziyê me.

Ez çîrokbêj im.

Ji ber vê yekê, xwendevan dê di van rûpelan de rastî, bîranîn, şîrove û sembolan bibîne.

Ev çîrok ji wan kesên ku ew jiyan kirin zêdetir e.

Ew li ser çarenûsa navan e.

Li ser awayê ku ew di nav demê re rêwîtiyê dikin.

Li ser awayê ku ew wateyê berdewam diafirînin.

Li ser awayê ku ew ji afirînerên xwe dirêjtir dijîn.

KURTEYÎ

King Camp Gillette berî ku tîxa ku ew navdar kir îcad bike, bajarek ji bo şêst mîlyon mirovan xeyal kir.

Zêdetirî sedsalekê şûnde, Ferdinando Frega serpêhatiya navê Gillette ji nû ve dişopîne: bi bîranîna malbatê, ezmûna pîşeyî, mîrata çandî û afirandina Gillettenarrative.

Di nav utopyayên pîşesaziyê, vegereke sembolîk bo Fransayê, desteserkirinên ne mimkun, pirtûkên ku belaş tên dayîn û ramanên li ser wateya markayan de, pirsek derdikeve holê:

Gelo mîrata rastîn a şirketeke mezin berhem e — an ew wateya ku li pey xwe dihêle?

TÊBÎNIYA EDÎTORÎ

Gillettenarrative wek projeyeke bazirganî çênebû.

Ew wek binesaziyek ji bo çîrokan dest pê kir.

Pirtûkên ku vê ekosîstemê pêk tînin naxwazin di bazara weşangeriyê de cihekî bigirin.

Ew dixwazin têkilî, bîranîn û wateyê ava bikin.

Ev cild yek ji nivîsên navendî yên projeyê ye, ji ber ku li têkiliya di navbera nasname, mîras, şirket, malbat û vegotinê de digere.

DESTPÊK

Her çîrokê navendeke veşartî heye.

Bi salan min bawer dikir ku navenda vê çîrokê Gillette bû.

Paşê min bawer kir ku King bû.

Paşê min bawer kir ku ezmûna min bi xwe bû.

Ez şaş bûm.

Navend Nav bû.

Ew peyva ku dîtbarekî sedsala nozdehan, pargîdaniyeke pirneteweyî ya sedsala bîstan û çîrokbêjekî sedsala bîst û yekan bi hev ve girê dide.

Ev pirtûk rêwîtiya wî navî vedibêje.

Ne ji bo ku tiştekî îspat bike.

Lê ji bo ku tiştekî sade fêm bike.

Peyvek çawa dikare zêdetirî sed salên dîrokê derbas bike bêyî ku tu carî dev ji afirandina wateyê berde?

PROLOGA ÇÎROKAN

Her çîrok du caran dest pê dike.

Cara yekem, dema ku diqewime.

Ya duyem, dema ku kesek biryar dide wê vebêje.

Ev pirtûk ji destpêka duyem çêbû.

Zêdetirî sedsalekê, navê Gillette di nav mirov, şirket, berhem, bazar û nifşan re rêwîtî kiriye. Wî nûbûn, serkeftin, hevrikî û bîranîn afirandine. Ew di nav şeran, guherînên pîşesaziyê û veguherînên çandî re derbas bûye. Lê dîsa jî yek ji van ne mijara rastîn a vê pirtûkê ye.

Mijara rastîn a vê pirtûkê pirsek e.

Çi diqewime dema navek ewqas dirêj dijî ku ji wan mirovên ku ew afirandin girîngtir dibe?

Ev ne jînenîgariya King Camp Gillette ye.

Ne dîroka şirketa Gillette ye.

Ne gotarek li ser pîşesaziya tiraşê ye.

Ne jî jînenîgariya min e.

Ew çîroka rêçekê ye.

Rêwîtiyek ku bi dîtbarekî sedsala nozdehan dest pê dike û zêdetirî sedsalekê derbas dike da ku bigihîje çîrokbêjekî ku li Calabriayê dijî û hîn jî li ser wateya wî navî dipirse.

Gelek xwendevan dê bikevin van rûpelan û li hêviya çîrokeke li ser berheman bin.

Li şûna wê, ew ê çîrokeke li ser wateyan bibînin.

Ji ber ku berheman roja destpêkê û roja dawiyê heye.

Wateyan tune.

Berhem tên guhertin.

Wate tên spartin.

Berhem aîdî bazarê ne.

Wate aîdî demê ne.

Ji ber vê yekê, rûpelên ku tên naxwazin rastiyeke dawîn bidin danîn.

Ew li tiştekî bikêrtir digerin.

Têgihîştinek.

Têgihîştina ku dîtinek çawa dikare bibe şirketek.

Şirketek çawa dikare bibe markayek.

Markayek çawa dikare bibe bîranînek.

Bîranînek çawa dikare bibe vegotin.

Û vegotinek çawa dikare demeke dirêj piştî ku lehengên wê winda bûn bijî.

Li navenda vê pirtûkê, tu yê tîxekê nebînî.

Tu yê şirketekê nebînî.

Tu yê Wall Street nebînî.

Tu yê nivîskar jî nebînî.

Li navendê, tu yê navekî bibînî.

Ji ber ku leheng derbas dibin.

Nifş derbas dibin.

Şirket derbas dibin.

Xwedî derbas dibin.

Nav, carinan, dimînin.

Û dema ku ewqas dirêj dimînin, ew dibin tiştekî ji koka xwe mezintir.

Ew dibin bîranîn.

Ew dibin mîras.

Ew dibin wate.

Çîrokên ku tên aîdî wê herêmê ne.

Herêma ku dîrok û vegotin tê de digihîjin hev.

Ku bazar û bîranîn digihîjin hev.

Ku damezrînerek û dem digihîjin hev.

Û ku navek hîn diaxive dema her kes bawer dike ku wî jixwe her tiştê ku hebû gotiye.

Bi xêr hatî nav rêwîtiyê.

Bi xêr hatî nav Nav.

BEŞ 1 — Berî tîxê

Bostonê hîn nizanibû ew kî ye.

Kesî nizanibû ew kî ye.

Tu paket tunebûn ku rûyê wî li ser wan çapkirî be. Tîxên yekcarî tunebûn. Şirketeke ku dê sedsala bîstan derbas bike tunebû.

Tenê mirovek hebû ku li cîhanê dinêrî û nikaribû wê wek ku bû qebûl bike.

Ev îcada yekem a King Gillette bû.

Ne tîx.

Nerazîbûn.

Gelek mirov pergaleke kêmasî dibînin û fêr dibin ku pê re bijîn.

Hin protesto dikin.

Hinên din xwe li gor wê digirin.

Wî nekir.

Wî li bajaran, kargehan, bazirganiyê, hevrikiya di navbera karsaziyan de temaşe dikir û her tim digihîşt heman encamê:

cîhan bi xirabî hatibû sêwirandin.

Tiştê ecêb ev e ku ev hemû berî Gillette qewimîn.

Gelek berê.

Dema ku navê wî hîn tu wate nedida.

Dema ku hîn ne marka bû.

Dema ku ew tenê mirovek bû ku ramanên wî ji pileya wî ya civakî mezintir bûn.

Di sala 1894an de wî The Human Drift weşand.

Ne pirtûkek li ser tiraşê bû.

Ne pirtûkek li ser xerîdaran bû.

Ne pirtûkek li ser tîxan bû.

Tiştekî gelekî bilindhimettir bû.

Hewldanek bû ku civaka Amerîkî ji nû ve were sêwirandin.

King bajarekî dêwasa xeyal kir ku navê wî Metropolis bû.

Cihek ku mîlyonan mirov dê bi hev re lê bijîn.

Yek pergal.

Yek rêxistin.

Yek enerjî.

Yek alî.

Gelekan ew mirovekî xerîb didît.

Hinan digot qey ew dîtbar e.

Hinên din bi tenê ew dîn didîtin.

Dîrok, hema her tim, van her du koman tevlihev dike.

Û vê pirtûkê li vir dest pê dike.

Ne bi tîxekê.

Ne bi berhemekê.

Ne bi firotanekê.

Ew bi pirsekê dest pê dike.

Çi pêşî tê?

Tişt an xeyal?

Bazar an xewn?

Bersiva King Gillette zelal bû.

Dîtin her tim pêşî tê.

Her tiştê din paşê tê.

Gelek sal şûnde, li herêmeke dûrî Bostonê ku navê wê Calabria ye, mirovekî din dê tiştekî wisa kifş bikira.

Ku berhem pîr dibin.

Şirket dest diguherînin.

Nifş derbas dibin.

Lê nav, carinan, sax dimînin.

Û dema ku ewqas dirêj sax dimînin, êdî ne aîdî bazarê ne.

Ew dest pê dikin ku aîdî bîranînê bin.

Ev pirtûk li ser wê kêliyê ye.

Kêliya ku navek êdî ne marka ye û dibe çîrok.

Û ji bo ku meriv wê çîrokê fêm bike, divê meriv vegere destpêkê.

Berî tîxê.

Berî Gillette.

Berî efsaneyê.

Divê meriv vegere kalikê King.

BEŞ 2 — Mirovê ku dixwest Amerîkayê bilivîne

Berî ku tîx hebe, bajarek hebû.

Ne bajarekî rastîn.

Bajarekî xeyalî.

Bajarekî ewqas fireh ku ji wan kesan re jî bêaqil xuya dikir ku di Amerîkaya rêyên hesinî yên mezin, kargehên pola û kargehên ku parzemîn diguherandin de dijiyan.

King hîn şirketek ava nedikir.

Wî cîhanek ava dikir.

Gelek sal şûnde, dema ku rûyê wî dê li ser paketan xuya bibûya û navê wî dê biketa malên mîlyonan, hema kesî dê ev qonax nehatiba bîra wî.

Dîrok ji tiştan hez dike.

Ji raman pir kêmtir.

Ew tîxê bi bîr tîne.

Ew xewnê ji bîr dike.

Lê dîsa jî, xewn pêşî hat.

King li Amerîkaya dawiya sedsala nozdehan dinêrî û li her derê heman tişt didît.

Dubarekirin.

Hevrikî.

Wendakirin.

Bi hezaran mirov ku heman tiştî li dijî bi hezaran mirovên din dikirin.

Bi hezaran şirket ku li ser şerê hev bûn.

Bi hezaran enerjiyên belavbûyî.

Ji wî re ev wek dînîtiyê xuya dikir.

Loma wî tiştê ku hemû dîtbar dikin kir.

Wî dest bi sadekirinê kir.

Mirovekî asayî lê zêde dike.

Dîtbarek jê kêm dike.

King jê kêm kir.

Wî karsazî jê kêm kirin.

Wî hevrik jê kêm kirin.

Wî parçebûn jê kêm kir.

Di dawiyê de, yek rêxistineke dêwasa ma.

Wî navê wê danî United Company.

Lê ew jî têrê nedikir.

Ji ber ku heke yek rêxistin hebe, wî difikirî, çima divê bi hezaran bajar hebin?

Çima bi hezaran tor?

Çima bi hezaran pergal?

Encam hema bi xwezayî hat.

Yek netew.

Yek bajar.

Yek navend.

Wî navê wê danî Metropolis.

Şêst mîlyon nişteçî.

Hejmarek ku îro jî meriv ecêbmayî dihêle.

Wê demê bi tenê ne mimkun xuya dikir.

Şelaleyên Niagarayê dê enerjiyê bidana.

Pîşesazî dê ji bo her kesî bixebitiya.

Belavkirin dê navendî bûya.

Tevahiya pergalê dê wisa bihata sêwirandin ku wendakirina ku wî her roj didît ji holê rake.

Gelekan ew rûpel wek fantaziyê xwendin.

Hinên din wek utopyayê.

Hinên din jî wek delîla xerîbiyê.

Belkî hemû li ser heqiyê bûn.

Ramanên mezin kêm caran jixwe di cilê rastiyê de çêdibin.

Hema her tim di kiraseke dînîtiyê de xuya dibin.

Û li vir dersa yekem a vê pirtûkê xuya dibe.

King Gillette bajarek nedisêwirand.

Ew li rêzê digeriya.

Bajar tenê qalib bû.

Mijara rastîn daxwaza mirovî bû ku şeklê bide tevliheviyê.

Ev ceribandineke kevnar e.

Her ol.

Her împeratorî.

Her îdeolojî.

Her şirket.

Hemû heman tiştî soz didin.

Rêz.

King ne îstîsna bû.

Ferq ev e ku wî xêz dikir.

Wî dinivîsî.

Wî xeyal dikir.

Wî mereqa xwe danî ser kaxezê.

Ji ber vê yekê çîroka wî îro jî bala min dikişîne.

Ne ji ber ku ew li ser heqiyê bû.

Ne ji ber ku ew şaş bû.

Lê ji ber ku wî cesaret kir ku berî ku girîng bibe mezin bifikire.

Piraniya mirovan li hêviya hêzê dimînin berî ku xeyal bikin.

Wî pêşî xeyal kir.

Hêz paşê hat.

Gelek sal şûnde min dê heman mekanîzmayê dîsa bidîta.

Ne li Bostonê.

Ne li dora Şelaleyên Niagarayê.

Lê li Calabriayê.

Li wir jî kesên ku bawer bûn ku divê projeyek berî ku hebe nirxê xwe îspat bike hebûn.

King rêya berevajî şopandibû.

Pêşî wî dîtin ava kir.

Paşê li rêya ku wê mimkun bike geriya.

Belkî ji ber vê yekê ez hîn jî jê re dibêjim kalikê King.

Ne ji bo tîxê.

Ne ji bo markayê.

Ne ji bo serkeftinê.

Lê ji ber ku, berî ku bibe pîşesazkar, ew vebêjê pêşerojê bû.

Û her çîroka ku paşê tê, ya min jî, ji wê baweriya sade çêdibe:

pêşî tu cîhanê xeyal dikî.

Paşê tu hewl didî wê ava bikî.

BEŞ 3 — Pêxember û firoşkar

Heke dîrok sade bûya, King Camp Gillette dê wek îcadkarekî bihata bîranîn.

Dîroknas ji îcadkaran hez dikin.

Vegotina wan hêsan e.

Dîrokeke wan heye.

Patentek.

Tiştek.

Encamek.

Jiyana King Camp Gillette gelekî kêmtir bi rêz bû.

Du mirov di hundirê wî de dijiyan.

Yê yekem li îroyê dinêrî.

Yê duyem li pêşerojê temaşe dikir.

Yê yekem difirot.

Yê duyem pêxemberî dikir.

Yê yekem li xerîdaran digeriya.

Yê duyem li pergalan digeriya.

Diviya yê yekem debara xwe bikira.

Yê duyem dixwest civakê ji nû ve bisêwirîne.

Ev aloziya di tevahiya hebûna wî re derbas dibe.

Û belkî ev e sedema ku ew ji gelek damezrînerên din zêdetir bala min dikişîne.

Şirketên mezin tijî rêvebir in.

Dîtbar gelekî kêmtir in.

Dîtbarên ku dikarin şirketekê jî ava bikin pir pir kêm in.

Lê bihayek heye.

Ji bo ku tu tiştekî di cîhana rastîn de ava bikî, divê tu lihevkirinan qebûl bikî.

Rastî her tim heqê xwe dixwaze.

Îstîsna tune.

Ne jî ji bo kalikê King.

Li aliyekî nivîskarê The Human Drift hebû.

Mirovê ku rêxistineke kolektîf a dêwasa xeyal kir.

Mirovê ku dixwest wendakirin, dubarekirin û pevçûnê ji holê rake.

Mirovê ku xewna bajarekî dît ku dikaribû tevahiya neteweyekê di xwe de bigire.

Li aliyê din firoşkar hebû.

Mirovek ku di kolanan de dimeşiya.

Ku li xerîdaran temaşe dikir.

Ku li adetên mirovan dikolî.

Ku li tiştekî digeriya ku pêşkêşî bazarê bike.

Di nêrîna yekem de ew wek du kesayetiyên ku li hev nayên xuya dikin.

Lê dîsa jî, ew heman kes bûn.

Belkî raz tam ev e.

Ramanan hewceyî rastiyê ne.

Rastî hewceyî ramanan e.

Dema ku yek kêm be, tiştek dişkê.

Dîtbarekî bê têkilî bi cîhanê re tenê fantaziyan çêdike.

Firoşkarekî bê xeyal tenê fatûreyan çêdike.

King C. Gillette di navbera van her du tixûban de jiya.

Û rojekê her du tixûb di tevgereke biçûk de gihîştin hev.

Wî rihê xwe tiraş dikir.

Wî li gûzanê nêrî.

Tiştekî biha, ku diviya were tûjkirin, were parastin, were hilanîn. Tiştek ji bo hindikan.

Û wî fêm kir.

Cîhan ne hewceyî gûzaneke baştir bû.

Hewceyî yeke xirabtir bû, yeke ku meriv bikaribe bavêje.

Ne têgihîştineke teknîkî bû.

Têgihîştineke teolojîk bû.

Ji bo ku Metropolis finanse bike, diviya ew dev ji firotina herheyîbûnê berde.

Diviya dest bi firotina tiştê derbasbûyî bike.

Tîxa yekcarî ne berhemek bû.

Lihevkirinek bû.

Pêxember rêyek dîtibû ku îro heqê wê pêşeroja ku wî xewna wê didît bide.

Pênc dolar ji bo destikê. Û paşê, heta dawiya jiyana xwe, tu yê vegeriyayî ba wî.

Va ye teorema kalikê King:

ji bo ku tu bajarê ku herheyî dimîne ava bikî, divê tu tiştekî bifiroşî ku qet namîne.

Gelek sal şûnde ez ê xwe li hember heman pirsê bidîtama.

Bi amûrên cuda.

Di serdemeke din de.

Di erdnîgariyeke din de.

Ne li Bostonê.

Li Calabriayê.

Bavê min heman tişt fêm kiribû, lê berevajî.

King ji pêşerojê dest pê kir û li berhemekê geriya da ku bigihîjê.

Bavê min ji berhemê dest pê kir û di hundirê wê de pêşerojek ava kir.

King got: werin em hevrikiyê ji holê rakin, werin em yek bajar çêkin.

Bavê min got: heke Frega dikare li Calabriayê bike, li herêmeke felaketê, tu jî dikarî bikî.

Heman mereqa rêzê.

Heman geometriya bêkêmasî.

Rêçên ku çar hefte berê dihatin diyarkirin. Otêl, xwaringeh, bar. Tu balkişandin tune.

Ne firotin bû. Plansaziya bajarî bû ku li ser firotanê dihat sepandin.

Ji ber vê yekê çîroka De Wakefield roja Înê saet 20:00an ewqas girîng e.

Îngilîz dixwest bibîne ka pergal bêyî kontrolê jî radiweste an na.

Wî mirovek dît ku ji dikana tûtinê ya dawîn derdiket, li gor rêçê, û jê re got:

Ev awayê min ê asayî yê xebatê ye. Heke hûn ne razî bin, ez ê niha îstifaya xwe îmze bikim.

Û paşê:

Divê hûn heqê vexwarina xwe bi xwe bidin. Ew ne di rêça îmzekirî de ye.

King dê bi tevahî fêm bikira.

Ji ber ku wî jî, li hember veberhênerên Bostonê yên ku ew dîn didîtin, heman tişt gotibû: an hûn bi bajarê min bawer dikin, an ez dîsa jî berdewam dikim.

Pêxember divê bibe firoşkar da ku sax bimîne.

Firoşkar divê bibe pêxember da ku bimîne.

King bû firoşkar û bi sentekî pola cîhan kirî.

Bavê min firoşkar ma û bû pêxember, ji ber ku rêça wî hîn li wir e, piştî şêst salan, ji mirovan re dibêje ka kar çawa tê kirin.

Û di navberê de, di navbera her duyan de, Nav ma.

Ne tîx.

Ne çaryeka salê.

Ne para Nielsen a 99,5%.

Nav.

Yê ku ewqas dirêj dijî ku ji wan berhemên ku ew navdar kirin girîngtir dibe.

Yê ku em hîn hewl didin wek emanet hilgirin.

BEŞ 4 — Dema ku tîx çêbû

Her efsaneyê kêliyeke biryardar heye.

Ew ne her tim ya herî balkêş e.

Gelek caran ya herî bêdeng e.

Ji bo kalikê King, kêliya biryardar ne weşandina The Human Drift bû. Ne Metropolis bû. Ne utopyaya mezin bû.

Pirsek bû.

Pirseke ku sade xuya dikir.

Çi dikare cara duyem were firotin?

Bi salan wî ji jor ve li cîhanê nêrîbû, hewl dida sêwirana wê fêm bike.

Paşê, wek ku gelek caran bi dîtbaran re diqewime, ew neçar ma ku ji jêr ve lê binêre.

Ji aliyê xerîdaran ve.

Ji aliyê adetan ve.

Ji aliyê hewcedariyên rojane ve.

Dijberî awarte ye.

Mirovê ku civakek ji bo şêst mîlyon mirovan xeyal kiribû, xwe dît ku li ser tevgereke ku zilamek li ber neynikê dike difikire.

Tiraş.

Yek ji rêûresmên herî sade û herî dubarebûyî yên jiyana nûjen.

Lê dîsa jî, veguherîn tam li wir qewimî.

Ne zayîna dîtinê.

Zayîna wê amûrê ku dê bihişta dîtin sax bimîne.

Ji ber ku ji nişkê ve King tiştek fêm kir.

Ramanan hewceyî bedenekê ne.

Teoriyek dikare meriv biheyecan bike.

Pirtûkek dikare îlhamê bide.

Lê tiştek dikeve malan.

Tiştek nifşan derbas dike.

Tiştek adetan ava dike.

Tiştek bîranînê diafirîne.

Tîx dê bibûya ew beden.

Têgihîştin sade bû.

Heta bêçek dihişt.

Tîxeke zirav.

Guhertbar.

Ku çarenûsa wê ew bû ku dîsa were kirîn.

Dîsa.

Û dîsa.

Û dîsa.

Gelek sal şûnde cîhan dê navê vê mekanîzmayê bidana modela karsaziyê.

King belkî ew bi awayekî din didît.

Ji bo wî ew şêweyekî berdewamiyê bû.

Girêdaneke domdar di navbera şirket û bikarhêner de.

Têkiliyek ku çarenûsa wê ew bû ku bi demê re dubare bibe.

Nûbûna rastîn ne tiraş bû.

Têkilî bû.

Bê guman tenê raman têrê nedikir.

Raman tu carî têrê nakin.

Di navbera dîtin û rastiyê de her tim erdekî dijwar heye ku divê were derbaskirin.

Navê wî bicîhanîn e.

Li wir William Emery Nickerson ket dikê, endezyarê ku alîkarî kir ku pirsgirêka teknîkî ya hilberîna pîşesaziyê çareser bibe.

Ev beşa çîrokê her tim bandor li min kiriye.

Ji ber ku rastiyekê tîne bîra meriv ku nivîskar dixwazin ji bîr bikin.

Tu avahiyeke mezin ji yek mirovî çênabe.

Damezrîner jî hewceyî hevalbendan in.

Dîtbar jî hewceyî endezyaran in.

Pêxember jî hewceyî kesên ku dikarin peyvan bikin madde ne.

Û bi vî awayî tîx şekil girt.

Pêşî li ser kaxezê.

Paşê di polayê de.

Paşê li bazarê.

Di dawiyê de, di bîranîna kolektîf de.

Cîhanê tenê gava dawîn dît.

Piraniya mirovan her tim tenê gava dawîn dibînin.

Ew berhemê dibînin.

Ew serkeftinê dibînin.

Ew markayê dibînin.

Ew rêwîtiya dirêj a ku berî wê hat nabînin.

Ew mirovê ku dixwest Amerîkayê ji nû ve ava bike nabînin.

Ew firoşkarê ku di kolanan de dimeşiya nabînin.

Ew dîtbarê ku şevên xwe bi xeyalkirina bajarên ne mimkun derbas dikirin nabînin.

Lê dîsa jî, her tişt hîn li wir bû.

Di hundirê wê şeritê zirav ê polayê de veşartî.

Ji ber vê yekê ez tîxê wek sembolekê dibînim.

Ew ne tenê îcadekê nîşan dide.

Ew givaştina dîtinekê nîşan dide.

Wek stêrkeke ku hildiweşe heta ku dibe xaleke ku çavan kor dike.

Her tişt piçûk dibe.

Her tişt kom dibe.

Her tişt dibe tiştek.

Û ew tişt dest bi jiyaneke xwe dike.

Ji wê kêliyê û pê ve navê Gillette hêdî hêdî êdî ne tenê aîdî King bû.

Dest pê kir ku aîdî cîhanê be.

Ev çarenûsa hemû navên ku ji afirînerên xwe dirêjtir dijîn e.

Pêşî ew mirov in.

Paşê dibin çîrok.

Û gava ku dibin çîrok, êdî kes nikare wan bi tevahî kontrol bike.

Tîx çêbû.

Efsane lê, hîn nû dest pê dikir.

BEŞ 5 — Xwîna şirketan

Şirketan xwîn tune.

Bîlançoyên wan hene.

Kargehên wan hene.

Rêveberên wan hene.

Parvedarên wan hene.

Xwîn aîdî malbatan e.

Û belkî ji ber vê yekê şirket derbas dibin û malbat dimînin.

Demeke dirêj min bawer dikir ku çîroka min bi Gillette re çîrokeke pîşeyî bû.

Hejdeh sal.

Kariyerek.

Rêyek.

Beşeke jiyanê.

Paşê min dest pê kir ku ji dûrahiyeke mezintir li mijarê binêrim.

Û min kifş kir ku tê de zêdetir heye.

Çîrokên bi rastî girîng dema ku em peymanekê îmze dikin dest pê nakin.

Ew gelek berê dest pê dikin.

Ew dest pê dikin dema ku em hîn nizanin ku em tê de ne.

Di rewşa min de xet jixwe hatibû kişandin.

Ne ji aliyê min ve.

Ji aliyê kesên din ve.

Ji aliyê kesên ku berî min hatibûn.

Ji aliyê mirovên ku nikaribûn xeyal bikin ka ew rê dê bibe ku derê.

Ji ber vê yekê ez hîn jî gotina kalikê King bi kar tînim.

Ew ne pênaseyeke binemalî ye.

Vegotin e.

Awayek e ku xizmtiyek tê vegotin ku bi navekî, bi çandeke şirketê û bi zincîreke bûyeran ku demê derbas dike hatiye avakirin.

Şirket gelek caran behsa mîrasê dikin.

Hema her tim mebesta wan para bazarê ye.

Marka.

Milkê fikrî.

Kargeh.

Ez bawer dikim ku mîras tiştekî din e.

Mîras ew e ku di mirovan de dimîne.

Adet.

Ziman.

Prensîb.

Bawerî.

Mereq.

Ew bi rastî ji nifşekê derbasî nifşa din dibin.

Her tiştê din dikare were firotin.

Şirketa herî mezin a cîhanê jî dikare dest biguherîne.

Çandek, gelekî kêmtir bi hêsanî.

Bi temaşekirina vê berdewamiyê bû ku min dest pê kir ku Gillette bi awayekî din bibînim.

Êdî ne tenê wek çêkerekî tîxan.

Êdî ne tenê wek markayeke cîhanî.

Lê wek axaftineke dirêj.

Axaftinek ku dehsalan derbas kir.

King.

Camp.

Bavê min.

Ez.

Çar xal li ser heman xetê.

Ne mecbûr in ku li hev bikin.

Ne mecbûr in ku wek hev bin.

Lê girêdayî ne.

Ji ber ku her nifş tiştekî distîne.

Û her nifş tiştekî lê zêde dike.

Paşê çogana bezê radestî yê din dike.

Tiştê balkêş ev e ku gelek caran kes radestkirinê nabîne.

Ew hêdî hêdî diqewime.

Hema di bêdengiyê de.

Hevokek.

Mînakek.

Çîrokek.

Biryarek.

Tevgerek ku bêyî ku meriv pê bihese tê kopîkirin.

Mîratên rastîn bi vî awayî tên avakirin.

Ne bi belgeyan.

Bi jiyana rojane.

Ev jî sedema wê ye ku nav hîn bala min dikişîne.

Ne marka.

Nav.

Marka aîdî bazarê ye.

Nav aîdî bîranînê ye.

Û dema ku bazar çaryeka salê ya bê dipîve, bîranîn nifşan dipîve.

Ew du yekeyên demê yên bi tevahî cuda ne.

Belkî li hev nayên.

Lê dîsa jî, ew bi hev re hene.

King tu carî ez nas nekirama.

Min tu carî King nas nekir.

Lê dîsa jî, axaftinek heye.

Bi pirtûkan.

Bi ramanan.

Bi çîrokeke ku demeke dirêj piştî ku lehengên wê winda bûn wateyê berdewam diafirîne.

Li vê xala vegotinê ez dest pê dikim ku tiştekî fêm bikim.

Belkî ev pirtûk bi rastî ne li ser Gillette ye.

Belkî li ser wî awayî ye ku mirov wateyê di nav demê re radigihînin.

Gillette tenê amûr e.

Avahiya xuya.

Mînaka berbiçav.

Maddeya rastîn a pirtûkê tiştekî din e.

Berdewamî.

Ew têla zirav a ku di nav mirovên cuda re derbas dibe û dilive jî dema ku her kes bawer dike ku çîrok qediyaye.

Ji ber ku hin çîrok diqedin.

Hinên din nivîskarê xwe diguherînin.

Û dema ku nivîskarê xwe diguherînin, ew dibin tiştekî mezintir.

Ew dibin mîras.

Û tam li wê xalê ye ku çîroka kalikê King êdî ne tenê çîroka kalikê King e.

Û hêdî hêdî dest pê dike ku bibe ya min jî.

BEŞ 6 — Hejdeh sal di hundirê şirketa dayik de

Du rê hene ku meriv şirketekê nas bike.

Ya yekem xwendina dîroka wê ye.

Ya duyem jiyîna di hundirê wê de ye.

Ew du ezmûnên bi tevahî cuda ne.

Pirtûk vedibêjin ka çi qewimî.

Korîdor vedibêjin ka çawa diqewime.

Hejdeh salan ez di hundirê Gillette de jiyam.

Ne li kêleka wê.

Ne li dora wê.

Di hundir de.

Têra xwe dirêj ku tiştê ku xerîdar nabînin bibînim.

Têra xwe dirêj ku fêm bikim ku li piştê her markayê gerdûneke nexuya heye.

Dema ku mirovek paketekê hildide, berhemekê dibîne.

Dema ku tu di hundir de dixebitî, tu dest pê dikî ku mirovan bibînî.

Tu nîqaşan dibînî.

Biryaran.

Şaşiyan.

Têgihîştinan.

Karê rojane yê zindî hiştina tiştekî ku ji her kesî gelekî mezintir e.

Li wê xalê şirket êdî ne peyvek e.

Dibe organîzmayek.

Bêhnê distîne.

Mezin dibe.

Xwe diparêze.

Bertek nîşan dide.

Carinan şaş dibe.

Carinan meriv ecêbmayî dihêle.

Û berî her tiştî, şopan dihêle.

Şirketên herî baş ne tenê prosedûran hîn dikin.

Ew çandekê radigihînin.

Awayekî nêrîna li cîhanê.

Awayekî rûbirûbûna pirsgirêkan.

Awayekî tevgerînê dema ku kes lê nanêre.

Ev e mîrata rastîn a ku ji nifşeke pîşeyî derbasî ya din dibe.

Ne berhem.

Ne katalog.

Ne dahat.

Çand.

Dema ku ez hatim, min li ser van tiştan nedifikirî.

Min li ser kar difikirî.

Wek her kesî.

Tu dikevî hundir da ku kariyerekê ava bikî.

Tenê gelek paşê tu pê dihesî ku kariyer tenê perçeyek ji çîrokê ye.

Perçeya nexuya ew e ku di hundirê me de dimîne.

Ji ber vê yekê ez wan hejdeh salan wek şêweyekî perwerdeyê dibînim.

Yek ji gelekan.

Ne ya tenê.

Lê bê guman yek ji ya herî girîng.

Ji ber ku temaşekirina pirneteweyiyekê ji derve tiştek e.

Zanîna zimanê wê tiştekî din e.

Têgihîştina ka ew çawa difikire.

Fêmkirina çima hin biryar tên dayîn û hinên din nayên dayîn.

Dîtina têkiliya berdewam a di navbera dîtin û rastiyê de.

Carinan ez li kalikê King difikirim.

Ez li mirovê ku Metropolis xeyal kir difikirim.

Ez li firoşkarê ku li çareseriyeke sade digeriya difikirim.

Ez li damezrînerê ku tu carî nikaribû pêşbînî bikira ka navê wî dê sed sal şûnde bibe çi difikirim.

Paşê ez li ofîsan difikirim.

Li bazaran.

Li rêveberên bazirganî.

Li mirovên ku min li ser rê nas kirin.

Û ez pê dihesim ku her du çîrok girêdayî ne.

Li aliyekî raman heye.

Li aliyê din, bicîhanîn.

Li aliyekî, damezrîner.

Li aliyê din, bi hezaran mirov ku, nifş bi nifş, encamê zindî dihêlin.

Tu yek bêyî ya din nikare hebe.

Ev dersek e ku bazar gelek caran ji bîr dike.

Em damezrîneran pîroz dikin.

Em wan ji bîr dikin ku her roj ava dikin.

Em îcadkaran pîroz dikin.

Em şîrovekaran ji bîr dikin.

Lê dîsa jî, her karsaziyeke mezin hewceyî herduyan e.

Belkî ji ber vê yekê jî ez nikarim li Gillette tenê wek markayekê binêrim.

Ez wê wek bezeke radestkirinê ya dirêj dibînim.

King tiştekî radestî nifşa pêş dike.

Nifşa pêş tiştekî radestî ya piştî xwe dike.

Û wisa berdewam.

Heta ku digihîje min.

Ne wek xwedî.

Ne wek mîrasgirekî qanûnî.

Lê wek hilgirekî demkî yê perçeyekê ji wê bîranînê.

Ji ber ku ev çarenûsa çîrokên girîng e.

Kes bi rastî ne xwediyê wan e.

Tu wan ji bo perçeyekê rêyê wek emanet hildigirî.

Paşê tu wan radestî kesekî din dikî.

Di wan hejdeh salan de min hîn ev fêm nekiribû.

Min digot qey ez di hundirê şirketekê de dixebitim.

Gelek paşê min fêm kir ku ez dikevim nav çîrokekê.

Û gava ku tu dikevî nav çîrokekê, tu tu carî bi tevahî dernakevî.

Tu dikarî ofîsê bihêlî.

Tu dikarî rolê bihêlî.

Tu dikarî maseyê bihêlî.

Lê hin vegotin li kêleka me dimeşin.

Demeke dirêj piştî wê jî.

Ji ber vê yekê beşa pêş ne li ser ketinê ye.

Ew li ser derketinê ye.

Ji ber ku her aîdiyeta rastîn tenê di wê kêliyê de tê fêmkirin ku tu jê derdikevî.

BEŞ 7 — Deriyê derketinê

Rojek heye ku kes behsa wê nake.

Şirket ketinan pîroz dikin.

Ji bo bilindbûnan qedehan bilind dikin.

Desteserkirinan ragihînin.

Encaman diweşînin.

Gelekî kêmtir behsa derketinan dikin.

Lê dîsa jî, gelek çîrok tam li wir bi rastî tên fêmkirin.

Hejdeh salan ez di hundirê heman mîmariyê de jiyabûm.

Min ziman hîn bûbû.

Rîtm.

Qaîdeyên nivîskî.

Û berî her tiştî, yên nenivîskî.

Paşê roja derî hat.

Ne deriyekî fizîkî.

Deriyekî vegotinê.

Ew sînorê nexuya yê ku aîdiyetê ji bîranînê vediqetîne.

Dema ku tu ji şirketekê derdikevî, du tişt bi hev re diqewimin.

Ya yekem yekser e.

Tu rolê winda dikî.

Tu êdî ne ew kes î ku roja berê bûyî.

Mirov ji bo hin sedeman êdî gazî te nakin.

Civîn bêyî te berdewam dikin.

Pergal tên nûkirin.

Nav li ser şemaya rêxistinê cihên xwe diguherînin.

Makîne berdewam dilive.

Wek ku her tim kiriye.

Wek ku her tim dê bike.

Veguherîna duyem hêdîtir e.

Gelekî hêdîtir.

Û gelekî girîngtir.

Tu dest pê dikî ku fêm bikî ka te çi bi xwe re bir.

Ne tiştan.

Ne belgeyan.

Ne sernavan.

Raman.

Adet.

Çand.

Şopên nexuya.

Ew di ofîsê de namînin.

Ew di mirov de dimînin.

Demeke dirêj min fêm nekir ka çi bi min re diqewime.

Min digot qey min beşeke pîşeyî qedandiye.

Di rastiyê de ez diketim beşeke vegotinê.

Ew du tiştên cuda ne.

Dema ku kariyerek diqede, kariyer qediyaye.

Dema ku aîdiyetek diqede, bîranîn dest pê dike.

Di wê serdemê de bû ku min dest pê kir li paş xwe binêrim.

Ne ber bi encaman ve.

Ber bi kokan ve.

Ber bi wî tiştî ve ku her tiştê din afirandibû.

Çiqas min li rêyê temaşe dikir, ewqas kesayetiya kalikê King li ber min vedigeriya.

Ne îcadkar.

Ne damezrîner.

Mirov.

Yê ku berî ku berhemekê xeyal bike cîhanek xeyal kiribû.

Ji nişkê ve xet zelal xuya bû.

King serdema xwe hiştibû.

Şirketê King hiştibû.

Nifşên paşê şirket hiştibûn.

Min rola xwe hiştibû.

Lê dîsa jî, tiştek berdewam hebû.

Nav.

Ne marka.

Nav.

Ev cudahî dibe bingehîn.

Marka aîdî xwediyan e.

Nav aîdî dîrokê ye.

Xwedî diguherin.

Dîrok berdewam dike.

Belkî tam li vir bû ku tova wî tiştî ku dê bibûya Gillettenarrative çêbû, bêyî ku ez pê bihesim.

Ne wek projeyeke weşangeriyê.

Ne wek komeke pirtûkan.

Lê wek hewldanek ji bo bersivdana pirseke gelekî sade.

Çi bi navekî tê dema ku bazar êdî ne şîrovekarê wî yê tenê ye?

Ev pirseke ne asayî ye.

Şirket hema tu carî vê pirsê nakin.

Ew bi firotina îroyê mijûl in.

Min dest pê dikir ku li rabirdûyê temaşe bikim.

Û berî her tiştî, li pêşerojê.

Ji ber ku navekî ku zêdetirî sedsalekê sax maye ne tenê behsa tiştê ku bûye dike.

Ew behsa wî tiştî jî dike ku hîn dikare bibe.

Deriyê derketinê ev fêrî min kir.

Ne her veqetîn dawî ye.

Hin veguherîn in.

Tu ji avahiyekê derdikevî.

Tu dikevî nav çîrokekê.

Tu dev ji pîşeyekê berdidî.

Tu rastî mîsyonekê tê.

Tu cihekî li paş xwe dihêlî.

Tu pirsekê mîras digirî.

Ya min sade bû.

Heke navê Gillette ji mirovê ku ew afirandibû dirêjtir jiyabû, paşê dê çi bi wî bihata?

Bersiv êdî ne di ofîsan de bû.

Êdî ne di bîlançoyan de bû.

Êdî ne di bazaran de bû.

Ji bo ku ez wê bibînim, diviya ez hîn bêtir vegeriyama paş.

Gelekî bêtir.

Ber bi kokên navî bi xwe ve.

Ber bi Fransayê ve.

Ber bi wî cihê jibîrkirî ve ku jê, gelek berî şirketan, gelek berî tîxan, gelek berî efsaneyê, her tişt dest pê kiribû.

BEŞ 8 — Deyn

Hin deyn hene ku tên dayîn.

Û hin deyn hene ku tu di hundirê xwe de hildigirî.

Yên yekem aîdî aboriyê ne.

Yên duyem aîdî jiyanê ne.

Bi gelek salan min ferq fêm nekir.

Wek hema her kesî, min digot qey têgeha deyn bi pereyan ve girêdayî ye.

Hejmarek.

Fatûreyek.

Vegerandinek.

Hesabekî dawîn.

Paşê min dest pê kir ku li çîroka xwe binêrim.

Û min dît ku tiştên bi rastî girîng taybetiyeke wan a hevpar hebû.

Nedihatin vegerandin.

Tu çawa hînkirinekê vedigerînî?

Tu çawa mînakekê vedigerînî?

Tu çawa baweriyekê vedigerînî?

Tu çawa navekî vedigerînî?

Prosedûr tune.

Fatûre tune.

Meqbûz tune.

Tenê hewldanek heye.

Di wê serdemê de bû ku min dest pê kir wateya hin mereqan baştir fêm bikim ku paşê dê di nav Gillettenarrative re derbas bibûna.

Bîranîn.

Spasdarî.

Berdewamî.

Vegerandin.

Peyvên cuda ji bo vegotina heman diyardeyê.

Daxwaza ku zincîrek neşkê.

Dema ku min li kalikê King difikirî, min êdî ne tenê damezrîner didît.

Min mirovek didît ku tiştek li paş xwe hiştibû.

Ne tenê şirketek.

Ne tenê berhemek.

Wî şopek hiştibû.

Û şopan taybetiyeke ecêb heye.

Ew bandorê li mirovên ku tu carî nivîskarê wan nas nekirine berdewam dikin.

Bavê min jî aîdî wê zincîrê bû.

Ez jî.

Bi awayên cuda.

Di demên cuda de.

Bi berpirsiyariyên cuda.

Lê her tim di nav heman çemê vegotinê de.

Wê demê bû ku min dest pê kir ku ji tiştekî guman bikim.

Belkî spasdarî ne di vegerandinê de ye.

Belkî di berdewamkirinê de ye.

Berdewamkirina axaftinekê.

Berdewamkirina bîranînekê.

Berdewamkirina wateyekê.

Bêyî ku meriv îdia bike ku xwediyê wê ye.

Şirketên mezin gelek caran behsa cîgirtinê dikin.

Malbat behsa mîrasê dikin.

Ez peyveke din tercîh dikim.

Emanetdarî.

Ji ber ku kes bi rastî ne xwediyê wî tiştî ye ku distîne.

Ew wî ji bo perçeyekê rêyê wek emanet hildigire.

Paşê radest dike.

Ev ji bo navan derbasdar e.

Ji bo ramanan derbasdar e.

Ji bo çîrokan jî derbasdar e.

Pirtûkek bi tevahî ne aîdî yê ku wê dinivîse ye.

Gava ku tê weşandin, ew dest bi jiyaneke serbixwe dike.

Her xwendevan wê diguherîne.

Her nifş wê şîrove dike.

Her serdem wateya wê diguherîne.

Nav jî heman tiştî dikin.

Navê Gillette êdî ne tenê aîdî King bû.

Ji mêj ve êdî ne aîdî wî bû.

Bûbû tiştekî mezintir.

Aloztir.

Dijwartir ji bo pênasekirinê.

Lê dîsa jî, wî pirs berdewam diafirandin.

Pirs gelek caran nîşana wê ne ku çîrokek hîn zindî ye.

Yên mirî tenê bersivan çêdikin.

Çîrokên zindî pirsîna xwe berdewam dikin.

Em ji ku tên?

Me çi standiye?

Divê em çi biparêzin?

Divê em çi biguherînin?

Divê em çi berdin?

Hêdî hêdî min fêm kir ku karê min ne bersivdan bû.

Vekirî hiştina axaftinê bû.

Ev ferqeke mezin e.

Yên ku li bersivan digerin pergalên girtî ava dikin.

Yên ku pirsan hildigirin vegotinan ava dikin.

Û tam li vê xalê ye ku Fransa dîsa li ber asoyê xuya dibe.

Ne wek erdnîgarî.

Wek sembol.

Wek kok.

Wek ew cihê ku navek jê derketibû berî ku okyanûs, nifş, kargeh, bazar û jiyanên mirovan derbas bike.

Pirs êdî ne aborî bû.

Êdî ne pîşeyî bû.

Êdî ne ya şirketê bû.

Bûbû vegotin.

Ji ber ku dema deynek nikare were dayîn, tenê îmkanek dimîne.

Vegotina wê.

Û bi vî awayî, hêdî hêdî, ramana vegerê çêbû.

BEŞ 9 — Vegera Fransayê

Hemû çîrokên mezin, zû an dereng, vedigerin.

Ne bo rabirdûyê.

Bo kokê.

Ew du tiştên cuda ne.

Rabirdû ew e ku qewimî.

Kok ew cih e ku wate jê diherike û berdewam dike.

Bi salan min li navê Gillette wisa temaşe kiribû wek ku meriv li çiyayekî temaşe dike.

Ji dûr ve.

Min marka didît.

Şirket.

Dîroka pîşesaziyê.

Berhem.

Desteserkirin.

Bazar.

Paşê, hêdî hêdî, nêrîn guherî.

Min dest pê kir pirseke din bikim.

Ne:

Gillette bûye çi?

Lê:

Navê Gillette bi rastî ji ku tê?

Wê demê bû ku Fransa vegeriya ser nexşeyê.

Ne Fransaya hikûmetan.

Ne Fransaya sînoran.

Fransaya kokan.

Ew herêma dûr a ku malbatek jê derketibû gelek berî ku şirket hebe.

Gelek berî ku berhem hebe.

Gelek berî ku rûyê King C. Gillette li ser paketan xuya bibe.

Li wê xalê tiştekî ecêb qewimî.

Çiqas min li ser damezrîner dixwend, ewqas îcadkar kêmtir bala min dikişand.

Ewqas mirov bêtir bala min dikişand.

Mirovê ku di nav dîrokeke malbatê de jiyabû.

Mirovê ku paşnavek mîras girtibû.

Mirovê ku, bêyî ku bizane, dê ew paşnav bikira sembolekî cîhanî.

Tu şirket nikare tiştekî wisa bi tenê bike.

Dem pêwîst e.

Nifş pêwîst in.

Mîqdareke mezin a bîranîna komkirî pêwîst e.

Markayek dikare were avakirin.

Navek divê were qezenckirin.

Û li vir e ku ramana vegerê çêbû.

Ne vegereke erdnîgarî.

Vegereke vegotinê.

Dema ku min di hişê xwe de çîroka desteserkirina OPA ya BIC nivîsî, min li ser bazarên darayî nedifikirî.

Min planeke pîşesaziyê çênedikir.

Min stratejiyek ava nedikir.

Min vegerandinek vedigot.

Tevgereke ne mimkun.

Diyalogek bi kesekî re ku êdî nikaribû bersiv bide.

Di dawiyê de tevahiya meseleyê dikaribû bibe yek hevok:

perçeyek ji Fransaya wî vegerînin kalik.

Ev hevokek e ku ji bo analîstekî darayî tu wateya wê tune.

Ji bo çîrokbêjekî wateyeke mezin a wê heye.

Ji ber ku çîrok bi vî awayî dixebitin.

Ew ne tenê li encaman digerin.

Ew li wateyan digerin.

Û wate gelek caran li cihên kokê dijîn.

Mirov jî heman tiştî dikin.

Gava ku pîr dibin, dest pê dikin ku bala xwe bidin destpêkên xwe.

Wêneyan.

Dapîr û kalikan.

Malan.

Çîrokên malbatê.

Şirket, bi asayî, xwediyê vê şiyanê nînin.

Ew ji bo ku li pêş binêrin hatine sêwirandin.

Tu carî li paş.

Belkî ji ber vê yekê Gillettenarrative rêyeke din girt.

Ew li çaryeka salê ya bê nedigeriya.

Ew li bîranînekê digeriya.

Ferqeke ku biçûk xuya dike.

Di rastiyê de, dêwasa.

Ji ber ku gava ku tu dest pê dikî li pey bîranînê biçî, yekeya pîvanê bi tevahî diguhere.

Qezenc êdî têrê nake.

Para bazarê êdî têrê nake.

Serkeftin jî êdî têrê nake.

Tu dest pê dikî ji xwe bipirsî:

Çi dê bimîne?

Ev pirseke xeternak e.

Gelek mirov jê direvin.

Gelek şirket hîn bêtir.

Ez, li şûna wê, her tim lê vedigeriyam.

Belkî ji ber ku min şirket hiştibû.

Belkî ji ber ku dem pêşîniyan diguherîne.

Belkî ji ber ku hin nav demeke dirêj piştî ku dev ji firotina berheman berdidin hîn pirsan dikin.

Fransa, li wê xalê, bûbû sembol.

Nîşaneya tiştekî ku her mirov baş nas dike.

Daxwaza ku meriv bi kokên xwe re li hev were.

Ne ji bo ku li wir bimîne.

Ji bo ku wan fêm bike.

Ji ber ku tenê dema ku tu fêm dikî çîrokek ji ku tê, tu dikarî xeyal bikî ku dikare biçe ku derê.

Û çîroka ku min dişopand hîn negihîştibû armanca xwe.

Bi tenê gihîştibû wê xalê ku rabirdû û pêşeroj dest pê dikin li çavên hev binêrin.

Ji wê aloziyê her tiştê ku paşê hat dê çêbibûya.

Heta operasyona herî ne mimkun ji hemûyan.

BEŞ 10 — Pêşniyara desteserkirinê

Ramanên herî xerîb taybetiyeke wan a hevpar heye.

Di destpêkê de bêaqil xuya dikin.

Paşê neçar xuya dikin.

Desteserkirina OPA ya BIC aîdî vê komê bû.

Dema ku raman cara yekem xuya bû, ew di bankeke veberhênanê de çênebû.

Di odeya lijneya rêveberiyê de çênebû.

Ji modeleke darayî çênebû.

Ji pirseke vegotinê çêbû.

Çi dê biqewime heke çîrokek bikaribe tiştekî vegerîne damezrînerê xwe?

Darayî li cîhanê bi hejmaran temaşe dike.

Vegotin li cîhanê bi wateyan temaşe dike.

Heman operasyon dikare li gor wê xala ku tu jê lê dinêrî bi tevahî cuda xuya bike.

Ji nêrîna Wall Street, desteserkirinek danûstandinek e.

Ji nêrîna çîrokbêjekî, ew dikare nameyek be.

Nameyek ku ji kesekî re hatiye nivîsandin ku êdî nikare wê bixwîne.

Dema ku min operasyon xeyal kir, leheng ne BIC bû.

Ne Gillette.

Ne ez.

Leheng nav bû.

Her tim nav.

Ew paşnavê fransî ku du sedsal derbas kiribû.

Ku parzemîn guherandibûn.

Ku yek ji şirketên herî naskirî yên gerstêrkê afirandibû.

Ku demeke dirêj piştî mirina afirînerê xwe çîrok berdewam diafirandin.

Li wê xalê, min dev ji fikirîna bi termên pîşesaziyê berda.

Bû sembolîk.

Heke bi rastî derfeta min hebûya ku destwerdanê li çarenûsa navê Gillette bikim, tevgera yekem dê çi bûya?

Bersiv hema bi xwe hat.

Wî ber bi Fransayê ve vegerînim.

Ne ji ber ku diviya meriv bibe xwediyê Fransayê.

Ne ji ber ku diviya rabirdû ji nû ve were avakirin.

Lê ji ber ku hin çîrok hewceyî girtina xelekekê ne.

King tu carî nikaribû vegere.

Navê wî dikaribû.

Ji ber vê yekê nivîsa desteserkirina OPA ya BIC bi rastî ne li ser desteserkirinan e.

Ew behsa lihevhatinê dike.

Ew behsa hewldanê dike ku di heman cihî de werin danîn:

damezrîner;

kok;

îro;

bîranîn.

Ev avahiyeke edebî ye ku xwe wek operasyoneke aborî nîşan dide.

Gelek xwendevan li ser rûyê erdê disekinin.

Ew şirketan dibînin.

Ew markayan dibînin.

Ew hejmarên veşartî dibînin.

Ez tiştekî din dibînim.

Ez pirsekê dibînim.

Gelo mimkun e ku rûmet ji çîrokekê re were vegerandin?

Ne pere.

Ne malûmilk.

Rûmet.

Ji ber ku hin çîrok hene ku tên pîrozkirin.

Û hin çîrok hene ku tenê tên bikaranîn.

Ferq mezin e.

Çîrokeke pîrozkirî wateyê berdewam diafirîne.

Çîrokeke bikaranîn di dawiyê de tê xerckirin.

Wek berhemekê.

Wek paketekê.

Wek her tiştekî asayî.

Dijberî ev e ku tevahiya jiyana kalikê King ji bo ku berevajî biçe hatibû avakirin.

Pêşî wî civakek xeyal kir.

Paşê wî berhemek afirand.

Paşê berhemê şirketek afirand.

Paşê şirketê efsaneyek afirand.

Zêdetirî sedsalekê şûnde min hewl dida ku rêya berevajî bimeşim.

Ji efsaneyê dest pê bikim.

Vegerim ba damezrîner.

Vegerim ba mirov.

Vegerim ba kokê.

Vegerim ba nav.

Di wê kêliyê de min tiştek fêm kir.

Desteserkirina OPA ya BIC ne çîroka desteserkirinekê bû.

Çîroka vegerekê bû.

Û hemû vegeran taybetiyeke wan a hevpar heye.

Ew li pêşerojê nagerin.

Ew li wê xala rastîn digerin ku çîrokek lê dest bi bêhndanê kir.

Ji ber ku tenê li wir mimkun dibe ku meriv fêm bike ka ew çîrok hîn dikare biçe ku derê.

Lê veger, bi tenê, têrê nake.

Zû an dereng her çîrok divê rûbirûyî pirseke gelekî dijwartir bibe.

Pirsek ku ne li ser kokan e.

Li ser nirxê ye.

Nirxê tiştekî ku belaş tê dayîn çi ye?

Ev pirs bû ku li pêşiya rêyê li benda min bû.

Û ji desteserkirinekê gelekî xeternaktir bû.

BEŞ 11 — Kalik û BIC

Mirovan her tim pênûsek didît.

Min her tim çîrokek didît.

Pirsgirêk ev bû.

An belkî avantaj bû.

Ew bi nêrînê ve girêdayî ye.

Dema ku em navê BIC dibêjin, hema her kes yekser li tiştekî difikire.

Pênûsek.

Çirayek.

Gûzanek.

Tiştek ku tu dikirî.

Bi kar tînî.

Diguherînî.

Çîrok qediya.

Min guman dikir ku çîrok gelekî dirêjtir bû.

Ji mêj ve min dev ji temaşekirina markayan wek tenê şirketan berdabû.

Min dest pê kiribû ku wan wek kesayetiyan bibînim.

Hin kesayetî serkeftî dibin.

Hinên din winda dibin.

Hinên din jî nifşên tevahî derbas dikin û di dawiyê de dişibin endamên malbatê.

Ne ji ber ku ew in.

Lê ji ber ku têra xwe dirêj li kêleka me dijîn ku bikevin bîranînê.

Gillette yek ji van bû.

BIC yek ji van bû.

Li wê xalê projeya hişî ya desteserkirinê jixwe şekleke din girtibû.

Êdî ne operasyoneke aborî bû.

Bûbû axaftinek.

Axaftineke ne mimkun di navbera du çîrokên pîşesaziyê de ku li du peravên dijber ên heman okyanûsê çêbûbûn.

Li aliyekî, navê fransî yê ku Amerîka fetih kiribû.

Li aliyê din, şirketa fransî ya ku bi tiştên rojane cîhan fetih kiribû.

Çiqas min li vê geometriyê temaşe dikir, ewqas bêtir wek vegotinê xuya dikir.

Hema edebî.

Wek wan çîrokan ku du xetên ku sedsalekê ji hev cuda bûn ji nişkê ve digihîjin hev.

Bê guman ji nêrîneke kevneşopî tu wateya van tiştan tunebû.

Darayî li avantajan digere.

Vegotin li wateyan digere.

Ez li wateyan digeriyam.

Ji ber vê yekê kesayetiya navendî ya çîrokê ne jî BIC bû.

Kalik bû.

Her tim kalik.

Kalikê King.

Mirovê ku paşnavek girtibû û kiribû hebûneke cîhanî.

Carinan min dîmen xeyal dikir.

Ne wek rastî.

Wek alegorî.

Damezrînerekî pîr ku li derekê li derveyî demê rûniştiye.

Ne bi bîlançoyan re eleqedar.

Ne bi bihayên borsayê re eleqedar.

Ne bi daxuyaniyên çapemeniyê re eleqedar.

Tenê bi yek pirsê re eleqedar.

Te çi bi navê min kir?

Ev, di dawiyê de, ew pirs e ku her nifş ji ya berê distîne.

Ne tenê di malbatan de.

Di şirketan de jî.

Di çandan de jî.

Di neteweyan de jî.

We çi bi wî tiştî kir ku me radestî we kir?

Bersiveke dawîn tune.

Tenê hewldan hene.

Desteserkirina OPA ya BIC yek ji van hewldanan bû.

Hewldanek ji bo girêdana kok û îroyê.

Hewldanek ji bo bi hev re girtina Fransa û Amerîkayê.

Hewldanek ji bo ku damezrîner û mîrasgirê vegotinê bi hev re biaxivin.

Hewldanek ji bo veguherandina operasyoneke aborî bo tevgereke bîranînê.

Beşa herî balkêş ev e ku bazar van tevgeran bi hêsanî fêm nake.

Û ew li ser heqiyê ye.

Ew ne ji bo ku bazar wan fêm bike hatine sêwirandin.

Ew ji bo ku bîranîn wan fêm bike hatine sêwirandin.

Ferqeke mezin heye.

Bazar nirxê îroyîn dipîve.

Bîranîn nirxê komkirî dipîve.

Yek di çaryeka salê de dijî.

Ya din di sedsalê de.

Min li sedsalekê temaşe dikir.

Û belkî ji ber vê yekê bû ku nav her tim vedigeriya navendê.

Her cara ku min hewl dida behsa şirketan bikim, di dawiyê de min behsa mirovan dikir.

Her cara ku min hewl dida behsa berheman bikim, di dawiyê de min behsa çîrokan dikir.

Her cara ku min hewl dida behsa desteserkirinan bikim, di dawiyê de min behsa mîrasê dikir.

Wek ku hêzeke nexuya her tişt vedigerand heman xalê.

Nav.

Ew navê ku rojekê aîdî mirovekî bû.

Paşê aîdî şirketekê.

Paşê aîdî mîlyonan xerîdaran.

Paşê aîdî tevahiya bîranîneke kolektîf.

Li wê xalê min dest pê kir ku fêm bikim ku pirtûk bi xwe diguhere.

Êdî ne tenê çîrokeke pîşesaziyê vedigot.

Dibû ramanek li ser berdewamiyê.

Li ser wî awayî ku hin sembol demê derbas dikin bêyî ku wateya xwe bi tevahî winda bikin.

Û tam dema ku min bawer dikir ku min nirxê bîranînê fêm kiriye, pirseke hîn dijwartir xuya bû.

Çi diqewime dema ku tu biryar didî tiştekî belaş bidî ku dikaribû were firotin?

Bersiv dê rêya vegotinê bi tevahî biguheranda.

BEŞ 12 — Welatekî tiştan heye

Demeke dirêj min bawer dikir ku tişt bi tenê tişt in.

Pênûsek.

Tîxek.

Gûzanek.

Pirtûkek.

Amûrek.

Ne bêtir.

Paşê min dest pê kir ku bi baldarî li wan binêrim.

Û min kifş kir ku jînenîgariya tiştan heye.

Ew çêdibin.

Rêwîtiyê dikin.

Dest diguherînin.

Welatan derbas dikin.

Nifşan derbas dikin.

Û, carinan, di dawiyê de çîrokekê jî vedibêjin.

Di wê kêliyê de bû ku min dev ji dîtina markayan wek şirketan berda.

Min dest pê kir ku wan wek herêman bibînim.

Ne herêmên erdnîgarî.

Herêmên vegotinê.

Her markaya mezin welatekî nexuya di hundirê xwe de hildigire.

Cihek ku karakterê wê lê çêbû.

Cihek ku lê fêrî axaftinê bû.

Cihek ku hîn tê de dijî jî dema ku cîhan wê cîhanî dibîne.

Navê Gillette ji Fransayê derketibû, Amerîka derbas kiribû, û paşê gerstêrk fetih kiribû.

Lê dîsa jî, kok tu carî winda nebûbûn.

Bi tenê bêdeng bûbûn.

Ev bi mirovan re jî diqewime.

Sal derbas dibin.

Ew mezin dibin.

Rêwîtiyê dikin.

Zimanan diguherînin.

Pîşeyan diguherînin.

Welatan diguherînin.

Lê tiştek wan bi xala destpêkê ve girê dide û berdewam dike.

Ahengek.

Tevgerek.

Bîranînek.

Wêneyek.

Hevokeke dayikê.

Çîrokeke malbatê.

Kok bi zorê nakin.

Ew bi meriv re dimeşin.

Ji bo tiştan jî wisa ye.

Pênûseke BIC ne tenê plastîk û hibir e.

Tîxeke Gillette ne tenê pola ye.

Herdu di hundirê xwe de rêzeke dirêj a biryarên mirovî hildigirin.

Kesekî ew xeyal kirin.

Kesekî ew sêwirandin.

Kesekî ew hilberandin.

Kesekî ew bi kar anîn.

Kesekî ew bi bîr anîn.

Û di dawiyê de ya ku sax dimîne ne tişt e.

Çîrok e.

Ev hişyarî awayê ku min li cîhanê dinêrî guherand.

Mirovên li dora min her tişt li ser koman parve dikirin.

Berhem.

Bazar.

Pîşesazî.

Bikarhêner.

Min dest pê dikir ku xetên vegotinê bibînim.

Girêdan.

Xizmtiyên nexuya.

Navekî fransî ku bûbû Amerîkî.

Şirketek ku bûbû bîranîn.

Damezrînerek ku bûbû kesayetî.

Bikarhênerek ku bûbû vebêj.

Her tişt girêdayî xuya dikir.

Belkî ji ber ku dem tiştê ku îro ji hev vediqetîne bi hev ve girê dide.

Îro ji beşan hez dike.

Bîranîn ji girêdanan hez dike.

Ji ber vê yekê Gillettenarrative wek arşîvekê çênebû.

Ne jî wek komeke pirtûkan.

Wek lêgerînekê çêbû.

Hewldanek ji bo fêmkirina ku berhemek li ku diqede û çîrokek li ku dest pê dike.

Çiqas ez pêşdetir diçûm, ewqas bersiv dijwartir dibû.

Belkî qet xeta sînor tunebû.

Belkî hin çîrok bi tenê bi temenekî gelekî dirêj çêdibûn.

Û hin berhem çîrok in ku fêr bûne şekleke maddî bigirin.

Dema ku min li tîxekê dinêrî, min pola didît.

Dema ku min li nav dinêrî, min sedsalek didît.

Û sedsal her tim ji polayê balkêştir bû.

Ji ber ku pola dirize.

Nav, carinan, narizin.

Wê demê bû ku min tiştekî duyem fêm kir.

Heke welatekî tiştan hebe, welatekî çîrokan jî heye.

Û welatê çîrokan ne cihekî erdnîgarî ye.

Ew bîranîna wan mirovan e ku vegotina wan berdewam dikin.

Heta wê xalê min rêya navî şopandibû.

Ji kokan ber bi şirketê ve.

Ji şirketê ber bi mîrasê ve.

Ji mîrasê ber bi vegerê ve.

Niha pirseke bi tevahî cuda derdiket holê.

Heke nirxê çîrokekê ewqas mezin be, çi diqewime dema ku kesek biryar dide ku wê nefiroşe?

Çi diqewime dema ku ew hildibijêre ku wê belaş bide?

Ev pirsek bû ku bazarê nikaribû fêm bike.

Û tam ji ber vê yekê bala min dikişand.

BEŞ 13 — Sed pirtûkên bêkêr

Hin peyv hene ku bazar ji wan hez dike.

Mezinbûn.

Veguherîn.

Qezenc.

Berfirehbûn.

Paşê hin peyv hene ku bazar bi guman li wan dinêre.

Bîranîn.

Têkilî.

Diyarî.

Belaş.

Gillettenarrative li herêma yên dawîn çêbû.

Dema ku min got ez pirtûkan nafiroşim lê belaş didim, hema her kes gihîşt heman encamê.

Ku aqilê min çûye.

Ne bertekeke ecêb bû.

Heta mentiqî bû.

Ji ber ku bazar xwediyê baweriyeke gelekî sade ye.

Heke nirxê tiştekî hebe, divê were firotin.

Heke neyê firotin, wê demê divê nirxê wê tunebe.

Bi salan em di hundirê vê hevkêşeyê de jiyan.

Nirx wekhevî biha ye.

Biha wekhevî nirx e.

Yek ji xeyalên herî mezin ên nûjenbûnê.

Ez ne ewqas bawer bûm ku ev rast e.

Çiqas min li rêya kalikê King temaşe dikir, ewqas dijberiyeke balkêş derdiket holê.

Wî mirovî şirketeke dêwasa afirandibû.

Lê dîsa jî, her tişt ji dîtinekê çêbûbû ku tu bihayê wê tunebû.

Kesî nikaribû Metropolis bikiriya.

Kesî nikaribû xewnê bikiriya.

Kesî nikaribû ew mereqa ku her tiştê din afirandibû bikiriya.

Ramanên girîng hema her tim li derveyî bazarê çêdibin.

Bazar paşê tê.

Gelek paşê.

Carinan pê dihese.

Carinan pê nahese.

Û bi vî awayî min dest pê kir ku bi awayekî din bifikirim.

Bila em bibêjin em sed pirtûkan ava dikin.

Bila em bibêjin em wan bi îngilîzî dinivîsin.

Bila em bibêjin em wan belaş peyda dikin.

Bila em bibêjin em li pey lîsteyên pirtûkên herî firotî naçin.

Bila em bibêjin em li pey weşangeran naçin.

Bila em bibêjin em li pey nirxandinan naçin.

Çi dimîne?

Piraniya mirovan dê bersiv bidin:

tiştek.

Ez gihîştim encama berevajî.

Her tiştê ku bi rastî girîng e dimîne.

Têkiliya bi xwendevan re.

Azadiya edîtorî.

Îmkana şopandina ramanekê heta encamên wê yên dawîn.

Şiyana nivîsandinê bêyî destûrxwestinê.

Ev azadî kêm e.

Gelekî kêm.

Û gelek caran bi bêgirîngiyê re tê tevlihevkirin.

Lê herdu ne heman tişt in.

Hin kes nexuya ne ji ber ku kes wan naxwîne.

Hinên din nexuya ne ji ber ku tiştekî ava dikin ku bazar hîn fêr nebûye çawa dabeş bike.

Ferq mezin e.

Di wê serdemê de bû ku min dest pê kir li Gillettenarrative wek binesaziyekê binêrim.

Ne katalogek.

Ne pirtûkxaneyek.

Ne komeke e-pirtûkan.

Binesaziyeke vegotinê.

Cihek ku pirtûk tê de amûr bûn, ne armanc.

Armanca rastîn afirandina bîranînê bû.

Afirandina têkiliyan.

Afirandina wateyê.

Peyvên ku kêm caran di raporên darayî de xuya dibin.

Lê di jiyana mirovan de cihekî navendî digirin.

Çiqas ez di vê rêyê de pêşdetir diçûm, ewqas pirseke duyem derdiket holê.

Heke nirx û biha li hev nekin, nirx çawa tê pîvandin?

Bersiveke bazarê hebû.

Bi firotanê.

Ya min yeke din bû.

Bi mayînê.

Piştî salekê çi dimîne?

Piştî deh salan çi dimîne?

Dema ku berhem winda dibe çi dimîne?

Dema ku marketing bêdeng dibe çi dimîne?

Dema ku nivîskar êdî tune çi dimîne?

Ev in pirsên ku bala min dikişandin.

Belkî ji ber ku min demeke pir dirêj li nêzîkî markayan derbas kiribû ku navdarî û girîngiyê tevlihev bikim.

Herdu kêm caran li hev dikin.

Navdarî yekser e.

Girîngî dem dixwaze.

Gelek dem.

Sedsalek, carinan.

Wek ku rêya kalikê King hîn dike.

Û bi vî awayî sed pirtûkan dest pê kir ku şekleke din bigirin.

Ew êdî ne berhem bûn.

Ew peyam bûn ku li ser rêyekê hatibûn hiştin.

Hin dê bihatana paşguhkirin.

Hinên din belkî dê bihatana bîranîn.

Hinên din jî dê gelek sal şûnde xwendevanekî bibînin.

Ne girîng bû.

Armanc ne firotin bû.

Armanc avakirin bû.

Avakirina bîranînekê.

Avakirina têkiliyekê.

Avakirina cihekî.

Û wê demê bû ku yek ji ramanên herî xerîb ên tevahiya projeyê xuya bû.

Heke her kesî nirxeke mezin dida wan tiştên ku difirotin, nirxê tiştekî ku belaş tê dayîn dê çi bûya?

Bersiv dê min bibira beşa pêş.

Bo çîroka zilamê yek dolarî.

BEŞ 14 — Zilamê yek dolarî

Nirxê tiştekî dema ku tu dev ji firotina wê berdidî tê kifşkirin.

Ev hevokek e ku aborînasek dê bi guman lê binêre.

Belkî heta bêberpirsiyar jî bibîne.

Lê ezmûna min tam ez ber bi wî alî ve biribûm.

Hemû jiyana xwe min di hundirê pergalên ku ji bo pîvandinê hatibûn avakirin de xebitîbû.

Qebare.

Para bazarê.

Marjîn.

Encam.

Hejmar.

Hejmar li her derê.

Lê dîsa jî, çiqas min li cîhanê temaşe dikir, ewqas ez pê dihesiyam ku tiştên herî girîng ji pîvandinê direviyan.

Bawerî.

Hevaltî.

Bîranîn.

Rûmet.

Bandor.

Spasdarî.

Tu yek ji van bi rastî li ser bîlançoyekê xuya nabe.

Lê dîsa jî, tam ev in ku mirovan dilivînin.

Ne hejmar.

Mirov.

Û bi vî awayî ramana zilamê yek dolarî çêbû.

Ne ji ber ku nirxekî aborî yê dolarekê hebû.

Tune.

Ne di vê çarçoveyê de.

Dolar sembol bû.

Provokasyonek bû.

Awayek bû ku pirsek ji cîhanê were kirin.

Heke nirxê projeyekê bi sedan mîlyon, bi mîlyaran an hîn bêtir be di wan nirxandinên teorîk de ku kesek dikare ava bike, çima tenê

dolarekê bixwazî?

Bersiv sade bû.

Ji ber ku dolar ne bihayek nîşan dida.

Têkiliyek nîşan dida.

Ferqeke mezin heye.

Bihayek danûstandinekê digire.

Têkiliyek axaftinekê vedike.

Bazar ya yekem tercîh dike.

Ya duyem bala min dikişand.

Ji ber vê yekê prensîba GILLETTEFRIENDS her tim ji min re ji katalogê bi xwe girîngtir xuya dikir.

«Em pirtûkan nafiroşin. Em têkiliyan ava dikin.»

Ne slogan bû.

Modeleke xebatê bû.

Felsefeyek.

Awayekî bi tevahî cuda yê şîrovekirina nirxê.

Di cîhaneke ku her tiştî bi firotanê dipîve de, hilbijartina têkiliyê tê wateya qebûlkirina ku meriv wek tiştekî ne fêmbar were dîtin.

Ez amade bûm.

Jixwe bi min re qewimîbû.

Bi kalikê King re qewimîbû dema ku wî Metropolis pêşniyar kir.

Ramanên pir mezin hema her tim bi dînîtiyê re tên tevlihevkirin.

Heta roja ku kesek wan fêm dike.

An tu carî wan fêm nake.

Lê ev xwezaya wan naguherîne.

Çiqas min li ser vê mijarê difikirî, ewqas dijberiyek eşkere dibû.

Cîhanê bê navber behsa nirxê dikir.

Hema tu carî behsa wateyê.

Lê dîsa jî, wate gelek caran nirxê diafirîne, gelekî zêdetir ji berevajiyê.

Mirov bihayekî bi bîr naynin.

Ew tevgerekê bi bîr tînin.

Ew fatûreyekê bi bîr naynin.

Ew çîrokekê bi bîr tînin.

Ew kampanyayeke firotanê bi bîr naynin.

Ew têkiliyekê bi bîr tînin.

Ji ber vê yekê dolar her tim bala min dikişand.

Wî pere daxist ser fonksiyona wî ya herî kêm.

Hema sembolîk.

Û cih ji bo tiştekî balkêştir vala dikir.

Axaftin.

Ew heman axaftina ku bi kalikê King dest pê kiribû.

Ku bi bavê min berdewam kiribû.

Ku di nav hejdeh salên jiyana pîşeyî re derbas bûbû.

Ku bûbû bîranîn.

Ku bûbû vegotin.

Ku bûbû Gillettenarrative.

Li wê xalê min dest pê kir ku projeyê bi zelaliyeke mezintir bibînim.

Min weşanxaneyek ava nedikir.

Min karsaziyek ava nedikir.

Min arşîvek ava nedikir.

Min cihekî hevdîtinê ava dikir.

Binesaziyeke têkiliyan.

Derdorek ku pirtûk tê de bihane bû, ne armanc.

Pirtûk girîng bûn.

Lê ne navend bûn.

Navend mirov bûn.

Her tim mirov.

Ev dersek e ku şirket kêm caran fêm dikin.

Ji ber sedemeke sade.

Pergal ji bo birêvebirina berheman hatine sêwirandin.

Ne ya têkiliyan.

Têkilî ji kontrolê direvin.

Ew nayên pêşbînîkirin.

Ew li cihê ku kesî plan nekiribû derdikevin.

Ew rêyên xwe dişopînin.

Û tam ev e ku wan bi nirx dike.

Û bi vî awayî zilamê yek dolarî di dawiyê de bû tiştekî ji wê ku xuya dikir cudatir.

Ne nivîskarek.

Ne firoşkarek.

Ne karsazek.

Lê parêzvanekî axaftinan.

Û ev hişyarî ez vegerandim tenê wî cihê ku min dikaribû ji wir tevahiya rêwîtiyê bi carekê re bibînim.

Calabria.

Ji ber ku carinan derdor navendê ji navendê bi xwe gelekî baştir dibîne.

BEŞ 15 — Calabria

Nexşeyên mezin kêmasiyeke wan heye.

Hema her tim ji navendê ve tên xêzkirin.

Yên ku li navendê dijîn bawer dikin ku her tiştî dibînin.

Yên ku li keviyan dijîn gelek caran bêtir dibînin.

Calabria bi vî awayî ket çîroka min.

Ne wek sînordarkirinek.

Wek rasthaneyek.

Bi salan min netew, şirket, parzemîn û pergal derbas kiribûn.

Paşê min xwe li wî cihê dît ku gelek kes wek derdorê dibînin.

Û tam li wir bû ku min dest pê kir hin tiştan zelaltir bibînim.

Navend xwediyê hêzê ye.

Derdor xwediyê perspektîfê ye.

Ew çavkaniyên cuda ne.

Ne her tim li hev tên.

Hema tu carî ne wekhev in.

Li aliyekî cîhanê platformên mezin hebûn.

Weşangerên mezin.

Hejmarên mezin.

Vegotinên fermî yên mezin.

Li aliyê din mirovek hebû ku li Calabriayê rûniştî bû, bi îngilîzî dinivîsî û tiştê ku hildiberand belaş belav dikir.

Di nêrîna yekem de wek cihekî qels xuya dikir.

Gelekî qels.

Paşê min dest pê kir ku ji nêzîktir lê binêrim.

Û min tiştekî ecêb kifş kir.

Mezinahî û bandor ne her tim li hev dikin.

Tiştek dikare dêwasa be û ji wateyê vala be.

Yekî din dikare pir biçûk be û şopeke mayînde bihêle.

Dîrok tijî mînak e.

Gelek hêz winda bûne.

Gelek pirtûk sax mane.

Gelek şirketan navên xwe guherandine.

Gelek raman hîn digerin.

Dem dadwerekî nepêşbînîkirî ye.

Ji ber vê yekê ez her tim vedigeriyam heman pirsê.

Ez bi rastî çi ava dikim?

Ne weşanxaneyek.

Ne arşîvek.

Ne karsaziyek.

Cihekî temaşekirinê.

Cihek ku jê li têkiliya di navbera bîranîn û bazarê de were temaşekirin.

Di navbera mirov û pergalan de.

Di navbera nav û berheman de.

Calabria bû ew cih.

Ne ji ber ku dûrî her tiştî bû.

Lê ji ber ku têra xwe dûrî dengê bû.

Bajarên mezin lezê çêdikin.

Dûrahî ramanê çêdike.

Platform bi rojan difikirin.

Çîrok bi nifşan difikirin.

Nifş bala min dikişandin.

Belkî ji ber vê yekê nav her tim li ser her tiştê din derdiket.

Ne marka.

Ne berhem.

Nav.

King karsaziyek ava kiribû.

Nifşên paşê şirketek ava kiribûn.

Min li wî tiştî temaşe dikir ku paşê dimîne.

Beşa herî dijwar ji bo pîvandinê.

Bîranîn.

Ji vir yek ji têgihîştinên navendî yên vê pirtûkê derdikeve.

Cih ne ji ber mezinahiya xwe girîng dibin.

Ew ji ber wan pirsan girîng dibin ku dihêlin tu bikî.

Calabria hişt ku ez pirsên ku belkî li derekê din nebihîstama bikim.

Serkeftin çi ye?

Nirx çi ye?

Mîras çi ye?

Çîrokek kengî êdî ne ya şirketê ye û dibe ya mirovan?

Ev pirsên hêdî ne.

Ew dem dixwazin.

Ew bêdengî dixwazin.

Ew dûrahî dixwazin.

Ji ber vê yekê tu carî hevrikiya bi navendê re bala min nekişand.

Navend jixwe tije ye.

Derdor, li şûna wê, cihekî azad e.

Cihek ku hîn mimkun e meriv lê temaşe bike.

Binivîse.

Xalên dûr bi hev ve girê bide.

Damezrînerekî sedsala nozdehan, şirketeke mezin a sedsala bîstan û projeyeke vegotinê ya sedsala bîst û yekan bide ber hev.

Ji dûr ve ne gengaz xuya dike.

Ji nêzîk ve neçar xuya dike.

Ji ber ku hin çîrok hene ku tenê heta wê kêliyê ji hev cuda xuya dikin ku kesek biryar dide wan têxe ser heman rûpelê.

Calabria bûbû ew rûpel.

Û tam dema ku min digot qey min fêm kiriye ji ku li cîhanê binêrim, vegotinê ez vegerandim ba wê kesayetiya ku her tiştê din mimkun kiribû.

Ne damezrînerek.

Ne şirketek.

Ne markayek.

Diya min.

BEŞ 16 — Diya min

Her çîrok li kokekê digere.

Gelek wê di damezrîneran de digerin.

Hin di bazaran de.

Hinên din di ramanan de.

Ya min, di dawiyê de, ew di kesekî de dît.

Diya min.

Demeke dirêj min pê nehesiya ku tevahiya rêwîtiyê ber bi vê xalê ve diçû.

Min nav şopandibû.

Min dîtina kalikê King şopandibû.

Min şirket şopandibû.

Min mîras şopandibû.

Min bîranîn şopandibû.

Min digot qey ez çîrokeke pîşesaziyê vedibêjim.

Di rastiyê de ez vedigeriyam malê.

Ev gelek caran diqewime.

Em nîvê jiyana xwe bi derketinê derbas dikin.

Nîvê din bi fêmkirina ku em ji ku derketin.

Şirketên mezin gelek tiştan hîn dikin.

Dîsîplîn.

Rêxistin.

Daxwaza mezin.

Jêhatîbûn.

Lê hînkirinek heye ku ne aîdî şirketan e.

Aîdî malbatan e.

Dilsozî.

Peyveke sade.

Hema kevnebûyî.

Lê dîsa jî, bingehîn.

Ji ber ku hin kes hene ku em nikarin tiştê ku me ji wan standiye vegerînin wan.

Em tenê dikarin wê nas bikin.

Em tenê dikarin rûmetê bidin wê.

Em tenê dikarin berdewam bikin.

Bi gelek salan min digot qey deynê herî girîng ê jiyana min yê pîşeyî ye.

Paşê min fêm kir ku ez şaş bûm.

Deynên pîşeyî tên girtin.

Yên malbatê nayên girtin.

Ew şeklê xwe diguherînin.

Ew bi meriv re dimeşin.

Ew dimînin.

Bi bêdengî.

Û bi vî awayî encamek hat ku gelek kes ecêbmayî hiştin.

Dema ku kesekî dipirsî:

Tu di berdêla wê de çi dixwazî?

Bersiva min her ku diçû kêmtir aborî û bêtir kesane dibû.

Ne ji ber ku pere ne girîng e.

Girîng e.

Her tim girîng e.

Lê hin tişt hene ku di rêzbendiya wateyan de cihekî bilindtir digirin.

Rûmet.

Spasdarî.

Berdewamî.

Li wê xalê min dest pê kir ku tevahiya çîrokê ji perspektîfeke din bibînim.

King navek standibû.

Min çîrokek standibû.

Me herduyan tiştek standibû berî ku tiştekî ava bikin.

Ev ew beş e ku cîhan gelek caran ji bîr dike.

Em tiştê ku mirov diafirînin pîroz dikin.

Gelekî kêmtir tiştê ku wan standiye.

Lê dîsa jî, her avahî ji radestkirineke berê çêdibe.

Kes ji sifirê dest pê nake.

Tu carî.

Ne jî damezrîner.

Ne jî îcadkar.

Ne jî çîrokbêj.

Her kes tiştekî distîne.

Paşê biryar dide ka dê çi pê bike.

Û bi vî awayî kesayetiya diya min hêdî hêdî dest pê kir navenda dikê bigire.

Ne ji ber ku ew lehenga sereke bû.

Lê ji ber ku wê prensîba berdewamiyê bi xwe nîşan dida.

Delîla berbiçav a ku her çîroka girîng di hundirê çîrokeke din de çêdibe.

Gelek berî pirtûkan.

Gelek berî şirketan.

Gelek berî ramanan.

Ji ber vê yekê ye ku mijara diyariyê her tim vedigere.

Diyarî ne xelatek e.

Radestkirinek e.

Tiştek ji kesekî derbasî kesekî din dibe bêyî ku wateya xwe bi tevahî winda bike.

Navek.

Adetek.

Hevokek.

Mînakek.

Baweriyek.

Carinan heta bêdengiyek.

Malbat bi vî awayî dixebitin.

Çîrok bi vî awayî dixebitin.

Marka jî bi vî awayî dixebitin.

Ya ku sax dimîne ne tişt e.

Ew wate ye ku rêwîtiya xwe berdewam dike.

Li vê xala vegotinê min di dawiyê de tiştek fêm kir.

Gillettenarrative ne ji bo firotina pirtûkan çêbû.

Ne ji bo avakirina katalogekê çêbû.

Ne ji bo girtina cihekî li bazarê çêbû.

Ji bo ku radestkirinekê wek emanet hilgire çêbû.

Berdewamiyek.

Derbasbûneke wateyan di navbera nifşan de.

Ji ber vê yekê beşa ku ji diya min re hatiye diyarîkirin ne qutbûneke pirtûkê ye.

Navenda wê ya veşartî ye.

Ji ber ku dema ku tu her tiştê din jê dikî:

şirket, berhem, bîlanço, desteserkirin, marka, ya ku dimîne mirov in.

Û hema her tim, li koka çîrokeke ku têra xwe dirêj e ku sax bimîne, kesek heye ku da bêyî ku tiştekî di berdêlê de bixwaze.

Ji wê xalê û pê ve vegotin di dawiyê de dikare bikeve herêma efsaneyê.

Ji ber ku tenê piştî fêmkirina kokan mimkun dibe ku meriv tiştê ne mimkun fêm bike.

Û di rewşa min de tiştê ne mimkun şeklê deh mîlyar dolaran, cotek qalçaxên darîn û deriyekî vekirî ber bi Wall Street ve hebû.

BEŞ 17 — Deh mîlyar û cotek qalçax

Çîrok dibin efsane dema ku êdî guh nadin rastiyê.

Ne dema ku derew dibin.

Dema ku ji rastiyan mezintir dibin.

Heta vê xalê min rêyeke naskirî şopandibû.

Damezrînerek.

Navek.

Şirketek.

Malbatek.

Bîranînek.

Her tişt hîn dikaribû were ravekirin.

Paşê tiştê ne mimkun hat.

Tiştê ne mimkun tu carî xwe ragihîne nake.

Ew wek pirseke sade dikeve dikê.

Û heke bi rastî qewimîbûya?

Û heke rojekê çîrokbêj xwe li aliyê din ê maseyê bidîta?

Ne wek temaşevan.

Ne wek rêveberekî berê.

Ne wek nivîskar.

Lê wek leheng.

Û bi vî awayî Peymana ne mimkun çêbû.

Ne wek pêşbînî.

Ne wek proje.

Wek alegorî.

Wek ceribandineke vegotinê.

Wek bersivek ji pirsekê re ku cîhana şirketan bi baldarî jê direve:

Bi rastî kî xwediyê markayekê ye?

Parvedar?

Rêvebir?

Xerîdar?

Damezrîner?

An kî ku çîroka wê berdewam vedibêje?

Dîmen bi zanebûn bêaqil bû.

Deh mîlyar dolar.

Wall Street.

Kamera.

Banker.

Analîst.

Û li navendê, mirovek ku bi cotek qalçaxên darîn xuya dibe.

Ne qrawat.

Ne kostûm.

Ne ew cilê ku pergal dixwaze.

Qalçax.

Ji ber ku mesele ne operasyon bû.

Mesele sembol bû.

Efsane bi vî awayî dixebitin.

Ew hûrguliyekê digirin û dikin ziman.

Axîlles pehniya xwe heye.

Ûlîs rêwîtiya xwe heye.

Qral Arthur şûrê xwe heye.

Mirovê Peymana ne mimkun qalçaxên xwe hene.

Her hêmaneke çîrokê heman ramanê dubare dike.

Nirx ne di pereyan de ye.

Nirx di nasnameyê de ye.

Deh mîlyar ne lehengê rastîn ê dîmenê ye.

Çîrok e.

Ji ber vê yekê bankerên di çîrokê de ji belgeyan bêtir li lingan dinêrin.

Belge pergalê nîşan didin.

Qalçax mirov nîşan didin.

Û di dawiyê de, mirov gelekî caran zêdetir mirovan dikirin ji berheman.

Heta dema ku berevajî bawer dikin jî.

Ev têgihîştin ez carek din vegerandim ba kalikê King.

Wî bi dîtinekê dest pê kiribû.

Dîtinê berhemek afirandibû.

Berhemê şirketek afirandibû.

Şirketê efsaneyek afirandibû.

Min rêya berevajî dimeşiya.

Ji efsaneyê dest pê dikir.

Da ku vegerim ba nav.

Da ku vegerim ba mirov.

Da ku vegerim ba kokê.

Ji wê kêliyê û pê ve pirtûk dîsa dengê xwe diguherîne.

Êdî tiştê ku qewimî venabêje.

Dest pê dike ku vebêje ka çi dikare biqewime dema ku navek ji avahiyên li dora xwe bi hêztir dibe.

Ji ber ku pirseke hîn radîkaltir heye.

Pirsek ku li pişt deriyê Wall Street li bendê ye.

Pirsek ku tu bîlançoyê nikare bigire.

Çi diqewime dema ku çîrokek ji wê şirketa ku ew afirandiye girîngtir dibe?

Ev pirs bû ku di beşa pêş de li benda min bû.

Di dilê hêzê bi xwe de.

BEŞ 18 — Wall Street ne amade bû

Hin cih hene ku ne tenê cih in.

Ew sembol in.

Wall Street yek ji wan e.

Yên ku tu carî neçûne wir jî dizanin ew çi nîşan dide.

Pere.

Hêz.

Bazar.

Biryar.

Ramana ku cîhan dikare bi hejmarekê were pîvandin.

Ji ber vê yekê cihê Peymana ne mimkun nikaribû cuda be.

Dîmen ne hewceyî bankekê bû.

Hewceyî perestgehê bû.

Û Wall Street perestgeha nûjen a nirxê aborî ye.

Lê her perestgehekê qelsiyek heye.

Ew bi tevahî dizane ka diperêse çi.

Gelekî kêmtir dizane ka paşguh dike çi.

Pere pereyan fêm dike.

Bazar bazaran fêm dikin.

Analîst hejmaran fêm dikin.

Lê hin hêz hene ku ji van koman direvin.

Navûdeng.

Bîranîn.

Efsane.

Bawerî.

Çîrok.

Tam ev bû navenda Peymana ne mimkun.

Ne pere.

Bêşiyaniya pergalê ku vegotinekê fêm bike dema ku vegotin ji sermayeyê bi hêztir dibe.

Bi salan min li şirketên dêwasa temaşe kiribû.

Rêberên bazarê.

Markayên cîhanî.

Rêxistinên ku dikarin bandorê li mîlyonan xerîdaran bikin.

Û her car heman pirs derdiket holê.

Mirov bi rastî çi dikirin?

Bersiva fermî sade ye.

Berheman.

Xizmetan.

Performansê.

Bersiva rastîn aloztir e.

Mirov wateyan dikirin.

Berhem tenê qalib e.

Tîxek ne tenê polayê difiroşe.

Baweriyê difiroşe.

Pênûsek ne tenê hibirê difiroşe.

Adetê difiroşe.

Pirtûkek ne tenê peyvan difiroşe.

Têkiliyekê difiroşe.

Çiqas min li cîhanê temaşe dikir, ewqas ev rastî eşkeretir dibû.

Û tam ji ber vê yekê Wall Street ne amade bû.

Ji ber ku Wall Street hatibû perwerdekirin ku amûran binirxîne.

Ne sembolan.

Di çîrokê de, analîst her tim heman pirsên ku analîst her tim dikin dikin.

Rêveberê gştî dê kî be?

Navenda gştî dê li ku be?

Avahiya rêxistinî dê çi be?

Modela xebatê dê çi be?

Ev pirsên rast in.

Heta neçar in.

Lê ew ne pirsên biryardar in.

Pirsa biryardar yeke din bû.

Çima divê mirov li pey te werin?

Ev e pirsa ku her tiştî diguherîne.

Ji ber ku tu şemaya rêxistinê nikare bersiv bide.

Tu bîlanço nikare bersiv bide.

Tu desteserkirin nikare bersiv bide.

Tenê çîrokek dikare bersiv bide.

Û li vir e ku vegotin digihîje xala xwe ya herî balkêş.

Nivîskar bi rastî şirketan nakire.

Ew vegotinekê dikire.

Ew bi awayekî sembolîk pergaleke wateyan ji nû ve dide hev.

Ferq mezin e.

Kirîna karsaziyekê rastiyeke aborî ye.

Kirîna çîrokekê rastiyeke çandî ye.

Û rastiyên çandî gelekî dirêjtir sax dimînin.

King ev hîn berî avakirina Gillette fêm kiribû.

Wî dîtinek xeyal kiribû.

Dîtinê karsaziyek afirandibû.

Karsaziyê navek afirandibû.

Navî bîranînek afirandibû.

Niha ew bîranîn bi şekleke nû vedigeriya.

Vegotin.

Hema mîtolojîk.

Ji ber vê yekê dîmena qalçaxan wateya xwe diparêze.

Ew ne nelihevkirinê nîşan dide.

Ew serxwebûnê nîşan dide.

Ramana ku mirovek dikare bikeve dilê pergalê bêyî ku zimanê wê bi tevahî bigire.

Ev têgehek e ku her tim ez balkêş dîtime.

Ne bûyîna li dijî pergalê.

Bûyîna serbixwe ji pergalê.

Ew du tiştên gelekî cuda ne.

Ya yekem pevçûnê diafirîne.

Ya duyem azadiyê diafirîne.

Wê demê bû ku min dest pê kir mijara rastîn a pirtûkê fêm bikim.

Min li ser tiraşê nedinivîsî.

Min li ser şirketan nedinivîsî.

Min li ser bazaran nedinivîsî.

Min li ser serweriya vegotinê dinivîsî.

Şiyana mirovekî ku çîroka xwe vebêje bêyî ku wê bi tevahî radestî kesên din bike.

King ev kiribû.

Bi awayê xwe.

Min hewl dida heman tiştî bikim.

Di sedsaleke din de.

Bi amûrên din.

Bi qaîdeyên din.

Wall Street ne amade bû.

Ji ber ku hema kes ne amade ye dema ku çîrokek dev ji destûrxwestinê berdide da ku hebe.

Û ji vê xalê ye ku beşa pêş çêdibe.

Daxuyaniya herî sade.

Ya herî kurt.

Û belkî ya herî girîng a tevahiya pirtûkê.

Ez tîxek im.

BEŞ 19 — Ez tîxek im

Hin hevok hene ku vedibêjin.

Û hin hevok hene ku pênase dikin.

«Ez tîxek im» aîdî koma duyem e.

Ne mecazeke xweşik e.

Ne slogan e.

Ne ceribandineke edebî ye.

Daxuyaniyeke nasnameyê ye.

Ji bo ku meriv bigihîje fêmkirina wê, pêwîst bû ku rêyeke dirêj were derbaskirin.

Kalikê King.

Dîtin.

Şirket.

Mîras.

Bîranîn.

Dayik.

Veger.

Wall Street.

Her tişt digihîje vir.

Bo hevokeke pir kurt.

Sê peyv.

Ez.

Tîxek.

Im.

Piraniya mirovan nasnameya xwe bi pîşeyekê ava dikin.

Ez vê dikim.

Ez wê difiroşim.

Ez vê birêve dibim.

Ez xwediyê wê me.

Ev pênaseyên nazik in.

Bi hêsanî diguherin.

Rolekê winda bike.

Maseyekê.

Cihekî.

Sernavekî.

Û piraniya nasnameyê bi wan re hildiweşe.

Tîx cuda ye.

Tîx ne cih e.

Fonksiyon e.

Dibire.

Vediqetîne.

Ji hev cuda dike.

Tiştê ku berê tevlihev bû xuya dike.

Ji ber vê yekê wêneyê tîxê her tim vedigere.

Ne wek berhem.

Wek prensîb.

Tîx zêdeyî ji esasî vediqetîne.

Deng ji wateyê.

Xuyabûn ji naverokê.

Ev tam ew e ku min di tevahiya vê pirtûkê de hewl da bikim.

Birîn.

Ne hilweşandin.

Birîn.

Ji şirketekê çi dimîne dema ku tu marketingê jê dikî?

Ji markayekê çi dimîne dema ku tu berhemê jê dikî?

Ji çîrokekê çi dimîne dema ku tu sloganan jê dikî?

Ji jiyanekê çi dimîne dema ku tu rolan jê dikî?

Rûpel bi rûpel bersiv her tim heman dibû.

Nav dimîne.

Berî ku tişt be, tîx bû awayekî nêrîna li cîhanê.

Belkî bi kalikê King dest pê kiribû.

Belkî di bavê min re derbas bûbû.

Belkî di hejdeh salên ku di hundirê Gillette de hatin jiyîn re.

Belkî di Calabriayê re.

Belkî di Gillettenarrative re.

Ne girîng e.

Kok girîng in.

Lê her tim kêliyek tê ku divê tu berpirsiyariya şîroveya xwe bigirî.

Ez gihîştim vê şîroveyê.

Ez tîxek im.

Tê wateya:

Ez bi tevahî ne aîdî bazarê me.

Ez bi tevahî ne aîdî bêrîkirinê me.

Ez bi tevahî ne aîdî şirketê me.

Ez bi tevahî ne aîdî rabirdûyê me.

Ez xeteke veqetandinê me.

Şîrovekarek.

Vebêjek.

Kesek ku li wateya ku di binê rûyan de veşartî ye digere.

Ji ber vê yekê xwendineke duyem a hevokê heye.

Tîx naparêze.

Tîx diguherîne.

Her nifş tiştekî distîne.

Her nifş tiştekî diguherîne.

Her nifş tiştekî radest dike.

Radestkirin tu carî bêkêmasî nîne.

Ne mecbûr e ku be.

Heke bêkêmasî bûya, dîrok tunebû.

Tenê dubarekirin hebû.

Min nedixwest dubare bikim.

Min dixwest berdewam bikim.

Axaftinek berdewam bikim ku gelek berî zayîna min dest pê kiribû.

Belkî ev e wateya rastîn a hevokê.

Ne «Ez berhemek im.»

Ne «Ez markayek im.»

Ne «Ez rolek im.»

Lê:

Ez berdewamiyek im ku şekleke din girtiye.

Û li vir e ku pirtûk digihîje sekûya xwe ya dawîn.

Ji ber ku gava nasname tê fêmkirin, tenê pirsek dimîne.

Ya dawîn.

Ya herî mezin.

Ew pirsa ku ji beşa yekem ve veşartî bû.

Dema ku her tiştê din winda dibe çi dimîne?

Bersiv di beşa dawîn de li bendê ye.

Li wî cihê ku şirket diqedin.

Damezrîner diqedin.

Berhem diqedin.

Û tiştekî ku hilweşandina wî gelekî dijwartir e dest pê dike.

Nav.

BEŞ 20 — Nav

Hemû çîrok diqedin.

Qet nebe bi xuyakirinê.

Mirov diqedin.

Şirket diqedin.

Berhem diqedin.

Bazar diqedin.

Împeratorî jî diqedin.

Dem îstîsnayan nake.

Lê dîsa jî, hin tişt hene ku ji wan avahiyên ku ew afirandin dirêjtir li ber xwe didin.

Nav.

Ev pirtûk bi mirovekî ku pêşeroj xeyal kir dest pê kir.

Firoşkarek.

Dîtbarek.

Mirovekî xerîb.

Mirovek ku berî ku tîxan bisêwirîne bajar sêwirandin.

Paşê karsazî hat.

Paşê berhem.

Paşê marka.

Paşê efsane.

Wek ku hema her tim diqewime, cîhanê beşa dawîn a çîrokê bi bîr anî.

Gelekî kêmtir ya yekem.

Lê dem xwediyê şiyaneke taybet e.

Ew her tim vedigere kokê.

Û tam ev e ku li vir qewimî.

Bi şopandina navê Gillette min digot qey ez çîroka şirketekê vedibêjim.

Paşê min digot qey ez çîroka malbatekê vedibêjim.

Paşê çîroka bîranînekê.

Paşê çîroka projeyeke vegotinê.

Di dawiyê de, min fêm kir ku ez tiştekî hîn sadetir vedibêjim.

Saxmayîna wateyê.

Ev e maddeya rastîn a pirtûkê.

Ne pola.

Ne tiraş.

Ne bazar.

Ne Wall Street.

Wate.

Ew madeya nexuya ya ku bêyî destûrxwestinê ji nifşekê derbasî ya din dibe.

King navek stand.

Wî nav kir dîtinek.

Dîtin bû karsaziyek.

Karsazî bû markayek.

Marka bû bîranînek.

Bîranîn bû vegotin.

Û vegotin rêwîtiyê berdewam dike.

Belkî ev e çarenûsa hemû navên têra xwe bi hêz.

Li xalekê êdî ne aîdî xwediyan in.

Êdî ne jî aîdî damezrîneran in.

Dest pê dikin ku aîdî wan mirovan bin ku vegotina wan berdewam dikin.

Ji ber vê yekê min tu carî Gillettenarrative wek malperekê nedît.

Ne jî wek rêzeke weşangeriyê.

Ne jî wek arşîvekê.

Min her tim ew wek pirekê xeyal kir.

Pirek di navbera tiştê ku bûye û tiştê ku hîn dikare bibe de.

Pirek di navbera bîranîn û pêşerojê de.

Pirek di navbera mirovan û wan navan de ku alîkarî kirin ew ava bibin.

Gelek sal berê kalikê King Metropolis xeyal kir.

Amerîkayê ew proje neşopand.

Bajar tu carî nehat avakirin.

Utopya li ser kaxezê ma.

Lê dîsa jî, dê şaşiyek be ku meriv wê wek têkçûnekê bibîne.

Ji ber ku raman ne her tim bi wî şeklê ku pêşbînî kiribûn sax dimînin.

Carinan bi guherînê sax dimînin.

Metropolis nebû bajarek.

Bû delîlek.

Delîla ku berî tîxê dîtinek hebû.

Û belkî ev e dersa dawîn.

Tiştên girîng ne bi saya bêkêmasîbûna xwe sax dimînin.

Ew bi saya şiyana xwe ya guherînê sax dimînin.

Damezrînerek dibe kesayetî.

Şirketek dibe bîranîn.

Markayek dibe çîrok.

Çîrokek dibe têkilî.

Têkiliyek dibe mîras.

Rêwîtî berdewam dike.

Her tim.

Heta dema ku em bawer dikin ku qediyaye.

Û bi vî awayî xwendevan digihîje rûpela dawîn û kifş dike ku kesayetiya navendî ne King bû.

Ne Gillette.

Ne BIC.

Ne Wall Street.

Ne jî nivîskar.

Leheng Nav bû.

Ew têla nexuya ya ku di nav mirov, nifş, cih, karsazî û çîrokan re derbas dibe bêyî ku bi tevahî biqete.

Ji ber ku berhem tên xerckirin.

Şirket tên firotin.

Bazar diguherin.

Serdem derbas dibin.

Nav, carinan, dimînin.

Û dema ku têra xwe dirêj dimînin, ew dibin tiştekî ji wê çîroka ku ew afirandin mezintir.

Ew dibin bîranîn.

Ew dibin mîras.

Ew dibin wate.

Ew dibin vegotin.

Û li wir e ku ev pirtûk diqede.

An belkî, bi dilsoziyeke mezintir, li wir e ku ew ji nû ve dest pê dike.

EPÎLOG — Fetha semantîk

Bi gelek salan min bawer dikir ku marka di supermarketan de dijîn.

Paşê min bawer kir ku ew di şirketan de dijîn.

Paşê min difikirî ku ew di mirovan de dijîn.

Îro ez êdî ne bawer im.

An belkî ez pir bawer im.

Marka di wateyê de dijîn.

Û wate herêma herî dijwar e ji bo fetihkirinê.

Kargehek dikare were kirîn.

Patentek dikare were veguhastin.

Para bazarê dikare were girtin.

Markayek jî dikare dest biguherîne.

Wate nikare.

Wate li ber xwe dide.

Wate danûstandinê dike.

Wate şer dike.

Wate sax dimîne.

Ji ber vê yekê fetha rastîn ne pîşesazî ye.

Ne darayî ye.

Ne bazirganî ye.

Semantîk e.

Fetha semantîk dest pê dike dema ku peyvek êdî navê tiştekî nade û dest pê dike gerdûneke tevahî nîşan bide.

Gillette êdî ne tenê tîxek e.

Gillette çîrokek e.

Bîranînek e.

Binemaliyek e.

Axaftinek e ku nifşan derbas dike.

Wê demê pirs neçar dibe.

Ev fetih markayê xurt dike an zirarê dide wê?

Bersiv bi awayekî ecêb sade ye.

Bi xwedî ve girêdayî ye.

Xwediyekî jîr fêm dike ku her markaya xurt li ser du astan dijî.

Ya yekem bazirganî ye.

Ya duyem çandî ye.

Asta bazirganî dahatê çêdike.

Asta çandî mayîndetiyê çêdike.

Heke tu ya duyem hilweşînî da ku ya yekem biparêzî, di demeke dirêj de tu herduyan qels dikî.

Heke tu bikaribî ya duyem xwedî bikî, ya yekem enerjiyeke zêde distîne.

Ji ber ku mirov berheman dikirin.

Lê wateyan bi bîr tînin.

Û wate ji berheman dirêjtir dijîn.

Gelekî dirêjtir ji berheman.

King ev fêm kir bêyî ku vê gotinê bi kar bîne.

Pêşî wî dîtinek xeyal kir.

Paşê wî berhemek ava kir.

Piraniya şirketên nûjen hewl didin berevajî bikin.

Pêşî berhemê ava dikin.

Paşê bi bêhêvîtî li çîrokekê digerin.

Ev ferqeke mezin e.

Fetha semantîk nayê wateya desteserkirina markayekê.

Ew di firehkirina herêma wan wateyan de ye ku ew marka dikare tê de bijî.

Heke xwedî vê prensîbê fêm bike, vegotin dibe hevalbend.

Heke fêm neke, wê wek gefekê dibîne.

Lê vegotin ne hevalbend e ne jî dijmin.

Ew hêzek e.

Wek bîranînê.

Wek demê.

Wek çandê.

Dikare were paşguhkirin.

Nikare were jêbirin.

Û bi vî awayî, di dawiya rêwîtiyê de, ez vedigerim heman encamê ku her tişt jê dest pê kiribû.

Kalikê King bi tîxekê dest pê nekir.

Wî bi dîtinekê dest pê kir.

Tîx paşê hat.

Ev pirtûk ji heman têgihîştinê mezin bû.

Ew ne li ser gûzanan e.

Ne li ser şirketan e.

Ne li ser desteserkirinên ne mimkun e.

Ew li ser wê yekê ye ku çi diqewime dema navek ewqas dirêj dijî ku dibe tiştekî ji wan berhemên ku ew navdar kirin mezintir.

Ev e fetha rastîn.

Ne ya bazarê.

Ne ya belavkirinê.

Ne ya reklamê.

Fetha semantîk.

Û gava ku wate hate fetihkirin, her tiştê din tenê bi wî ve girêdayî ye ku xwediyê wê kî ye.

PAŞGOTIN — Xwedî

Di tevahiya pirtûkê de min behsa damezrîneran kir.

Behsa şirketan.

Behsa markayan.

Behsa bîranînê.

Behsa navan.

Di dawiyê de, pirsek dimîne.

Xwedî kî ye?

Bersiva herî sade di heman demê de ya herî kêm balkêş e.

Xwedî ew e ku bi qanûnî xwediyê markayê ye.

Rast e.

Lê tenê perçeyek ji rastiyê ye.

Bi rastî, xwedîtiyeke duyem heye.

Dijwartir ji bo tomarkirinê.

Dijwartir ji bo parastinê.

Dijwartir ji bo pîvandinê.

Xwedîtiya wateyê.

Markayek dikare aîdî şirketekê be.

Lê wateya wê aîdî wê têkiliyê ye ku ew dikare bi cîhanê re ava bike.

Li vir e ku berpirsiyariya xwedî çêdibe.

Ji ber ku wate dikare were firehkirin.

Dikare wek emanet were hilgirtin.

Dikare were dewlemendkirin.

Dikare were radestkirin.

An dikare were feqîrkirin.

Dikare were kêmkirin.

Dikare were xerckirin.

Dikare were jibîrkirin.

Ferq ne bi markayê ve girêdayî ye.

Bi wî ve girêdayî ye ku wê birêve dibe.

Xwediyekî jîr ji bîranînê natirse.

Ji vegotinê natirse.

Ji çîrokan natirse.

Fêm dike ku her çîroka rastîn kûrahiyê li nav zêde dike.

Û ku navekî kûr her tim ji navekî tenê naskirî bêtir hêja ye.

Xwediyekî kurtbîn berevajî dike.

Berhemê diparêze.

Wateyê ji bîr dike.

Îroyê diparêze.

Pêşerojê dixwe.

Di dawiyê de, hilbijartin hemû li vir e.

Markayek dikare wek berhemekê bijî.

An dikare wek perçeyek ji mîrata me ya çandî bijî.

Dikare xwe bi firotinê sînordar bike.

An dikare berdewam bike ku tiştekî bide wateyê.

Ji ber vê yekê fetha semantîk ne gef e.

Derfetek e.

Herêma navî fireh dike.

Wî dewlemendtir dike.

Aloztir.

Li hember demê bi hêztir.

Dijwartir ji bo jibîrkirinê.

Di dawiya vê rêwîtiyê de, ez nizanim sed sal şûnde kî dê xwediyê Gillette be.

Ez nizanim dê kîjan berhem hebin.

Ez nizanim kîjan bazar dê sax bimînin.

Lê ez tiştekî dizanim.

Pêşeroja navî dê gelekî kêmtir bi wan kargehan ve girêdayî be ku xwediyên wî hene, ji wê wateyê ku ew dikarin biparêzin.

Ji ber ku çerxeke jiyanê ya berheman heye.

Çerxeke jiyanê ya şirketan heye.

Çerxeke jiyanê ya bazaran jî heye.

Ya wateyê tune.

Wate dimeşe û berdewam dike.

Û xwediyê rastîn, di dawiyê de, ew e ku fêm dike ku ew tenê parêzvanê demkî yê rêwîtiya wê ye.

Navê King Gillette tîxek ava kir.

Nifşan şirketek ava kir.

Demê efsaneyek ava kir.

Min tenê rêwîtî vegot.

Yê mayî aîdî Nav e.

Ferdinando Frega